

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)
z 23. novembra 2006^{*}

Vo veci T-217/02,

Ter Lembeek International NV, so sídlom vo Wielsbeku (Belgicko), v zastúpení:
J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans a F. Tuytschaever, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločností, v zastúpení: G. Rozet a H. van Vliet,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je zrušenie článkov 1 a 2 rozhodnutia Komisie 2002/825/ES z 24. apríla 2002 o štátnej pomoci poskytnutej Belgickom skupine Beaulieu (Ter Lembeek International) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 296, s. 60),

^{*} Jazyk konania: holandčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse,
D. Šváby a K. Jürimäe,
tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. februára 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

1 Článok 87 ods. 1 ES uvádza:

„Ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členskými štátmi alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narušuje hospodársku súťaž

alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.“

2 Podľa článku 88 ES:

„1. Komisia v spolupráci s členskými štátmi priebežne skúma systémy pomoci poskytovanej v týchto štátoch. Navrhuje im príslušné opatrenia, ktoré si vyžaduje postupný rozvoj alebo fungovanie spoločného trhu.

2. Ak Komisia po výzve, aby príslušné strany predložili pripomienky, zistí, že pomoc poskytnutá štátom alebo zo štátnych zdrojov je nezlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87, alebo ak zistí, že táto podpora sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví.

Ak sa daný štát nepodriadi tomuto rozhodnutiu v stanovenej lehote, Komisia alebo iný dotknutý štát môže, odhliadnuc od ustanovení článkov 226 a 227, predložiť vec priamo Súdnemu dvoru.

Na žiadosť členského štátu môže Rada jednomyselne rozhodnúť, že pomoc, ktorú štát poskytuje alebo zamýšľa poskytnúť, sa ako výnimka z ustanovení článku 87 alebo nariadení uvedených v článku 89 považuje za zlučiteľnú, a to za predpokladu, že takéto rozhodnutie odôvodňujú výnimočné okolnosti. Ak v súvislosti s touto

pomocou Komisia už začala konať, ako je uvedené v prvom pododseku tohto odseku, podaním žiadosti Rade sa toto konanie zastavuje až do vyjadrenia Rady.

Ak sa Rada do troch mesiacov od podania tejto žiadosti nevyjadrí, o veci rozhodne Komisia.

3. Komisia musí byť v dostatočnom čase upovedomená o zámeroch v súvislosti s poskytnutím alebo upravením pomoci, aby mohla podať svoje pripomienky. Ak usúdi, že takýto zámer je nezlučiteľný so spoločným trhom podľa článku 87, začne konanie podľa odseku 2. Členský štát nemôže vykonať navrhované opatrenia, pokiaľ sa vo veci nerozhodlo s konečnou platnosťou.“

- 3 Článok 7 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) nazvaný „Rozhodnutia Komisie o ukončení konania vo veci formálneho zisťovania“ uvádza:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 8, konanie vo veci formálneho zisťovania sa ukončí prostredníctvom rozhodnutia, ako to upravuje odsek 2 až 5 tohto článku.

2. Keď Komisia zistí, že po príslušných následných úpravách daného členského štátu oznamované opatrenie nepredstavuje pomoc, zaznamená toto zistenie formou rozhodnutia.

3. Keď Komisia zistí podľa potreby, že príslušná následná úprava daného členského štátu odstránila pochybnosti o zlučiteľnosti oznamovaného opatrenia so spoločným trhom, rozhodne, že pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom (ďalej sa označuje len ako „kladné rozhodnutie“). Toto rozhodnutie bude špecifikovať, ktorá výnimka zo zmluvy sa uplatnila.

4. Komisia môže pripojiť ku kladnému rozhodnutiu podmienky, podľa ktorých sa pomoc môže považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom a môže stanoviť povinnosti, aby sa umožnilo monitorovanie súladu s rozhodnutím (ďalej sa označuje len ako „podmienečné rozhodnutie“).

5. Keď Komisia zistí, že oznamovaná pomoc nie je zlučiteľná so spoločným trhom, rozhodne, že pomoc nenadobudne účinnosť (ďalej sa označuje len ako „záporné rozhodnutie“).

6. Rozhodnutia prijaté podľa odsekov 2, 3, 4 a 5 sa prijímú, akonáhle sa pochybnosti, o ktorých pojednáva článok 4 (4) odstránili. Komisia podľa možností vynaloží všetko úsilie na to, aby prijala rozhodnutie v období 18 mesiacov od začatia konania. Túto časovú lehotu možno predĺžiť spoločnou dohodou medzi Komisiou a daným členským štátom.

7. Ak už uplynula lehota, o ktorej pojednáva odsek 6, a ak o to požiada daný členský štát, Komisia do dvoch mesiacov rozhodne, na základe informácií, ktoré sú jej dostupné. Podľa potreby, ak poskytnuté informácie nie sú dostatočné, aby sa dosiahla zlučiteľnosť, Komisia vykoná záporné rozhodnutie.“

4 Článok 13 nariadenia č. 659/1999 nazvaný „Rozhodnutia Komisie“ uvádza:

„1. Výsledkom preskúmania možnej protiprávnej pomoci bude rozhodnutie podľa článku 4 (2), (3) alebo (4). V prípade rozhodnutí na začatie konania vo veci formálneho zisťovania, konanie bude ukončené prostredníctvom rozhodnutia podľa článku 7. Ak členský štát nepostupuje v súlade s príkazom na poskytnutie informácie, toto rozhodnutie sa vykoná na základe dostupných informácií.

2. V prípadoch možnej protiprávnej pomoci a bez dopadu na článok 11 (2), Komisia nebude viazaná časovou lehotou stanovenou v článkoch 4 (5), 7 (6) a 7 (7).

3. Článok 9 sa primerane uplatní s nevyhnutnými zmenami v podrobnostiach.“

5 Článok 14 nariadenia č. 659/1999, ktorý sa týka vymáhania pomoci, upresňuje:

„1. Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako ‚rozhodnutie o vymáhaní‘). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.

2. Pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou. Úrok bude splatný od dátumu, kedy protiprávna pomoc bola k dispozícii príjemcovi, do dátumu jej vymáhania.

3. Bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek nariadenie Súdneho dvora Európskych spoločenstiev podľa článku 185 zmluvy, vymáhanie sa bude realizovať bez meškania a v súlade s postupmi podľa vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel a v prípade konania na národných súdoch dané členské štáty podniknú všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch, vrátane predbežných opatrení, bez dopadu na právo spoločenstva.“

Vnútroštátna právna úprava

- 6 Kráľovské nariadenie zo 7. mája 1985 o emisii prioritných akcií bez hlasovacieho práva akciovými spoločnosťami patriacimi do vnútroštátnych sektorov (*Moniteur belge* z 11. mája 1985, s. 6873, ďalej len „kráľovské nariadenie z roku 1985“) vo svojom článku 1 uvádza:

„Akciové spoločnosti [z určitých sektorov] môžu za podmienok definovaných v tomto nariadení emitovať akcie zodpovedajúce ich imaniu, s ktorými nie je spojené hlasovacie právo, ďalej označované len ako „prioritné akcie bez hlasovacieho práva“.

- 7 Článok 2 kráľovského nariadenia z roku 1985 predovšetkým stanovuje, že Société nationale pour le restructuration des secteurs nationaux (ďalej len „SNRSN“) môže upisovať takéto prioritné akcie bez hlasovacieho práva.

8 Článok 3 kráľovského nariadenia z roku 1985 uvádza:

„Bez toho, aby boli dotknuté podmienky stanovené týmto nariadením, pravidlá emisie prioritných akcií bez hlasovacieho práva, jej podmienky a spôsoby, ako aj práva spojené s týmito akciami sú predmetom dohody uzavretej medzi emitujúcou spoločnosťou a právnickými osobami uvedenými v článku 2, ktoré upisujú tieto akcie, a sú uvedené v stanovách emitujúcej spoločnosti. Dohoda okrem iného upresňuje, za akých podmienok môžu byť prioritné akcie bez hlasovacieho práva spätne odkúpené emitujúcou spoločnosťou alebo odkúpené tretími osobami. Cena nemôže byť nižšia než 80 % emisnej ceny.

Dohoda uvedená v prvom odseku musí byť vopred schválená ministrom financií, ministrom hospodárstva a ministrom pre rozpočet.“

9 Článok 4 kráľovského nariadenia z roku 1985 upresňuje:

„Emisia prioritných akcií bez hlasovacieho práva podlieha týmto podmienkam:

1. prioritné akcie bez hlasovacieho práva sú a zostanú akciami na meno,
2. tieto akcie nemôžu tvoriť viac než 49 % upísaného imania,

3. v prípade rozdelenia zisku je s nimi bez ohľadu na akékoľvek opačné ustanovenie stanov... spojené právo na prioritnú dividendu vo výške 2 % z ich skutočne splatenej emisnej ceny,
4. tieto akcie sú bez ohľadu na akékoľvek opačné ustanovenie stanov prioritné, pokiaľ ide o splatenie vkladu, bez toho, aby bolo dotknuté právo, ktoré s nimi môžu spojiť stanovy pri rozdeľovaní likvidačného zostatku.

...“

Skutkové okolnosti

Skupina Verlipack a skupina Beaulieu

- 10 Skupina Verlipack bola až do vyhlásenia konkurzu, ku ktorému došlo 18. januára 1999, najväčším belgickým výrobcom dutého obalového skla s 20 %-ným podielom na belgickom trhu a s 2 %-ným podielom na trhu Európskej únie. Zamestnávala 735 osôb vo svojich továrňach v Ghlin, Jumet a Mol (Belgicko).
- 11 Skupina Beaulieu, čo je označenie belgického holdingu spoločností pôsobiacich na trhu kobercov a syntetických vlákien, je druhým najväčším výrobcom kobercov na svete a zďaleka najväčším európskym výrobcom. Skupina je zastrešená holdingovou spoločnosťou Ter Lembeek International NV.

Obdobie pred vstupom skupiny Beaulieu medzi akcionárov skupiny Verlipack: dohoda z 30. apríla 1985 medzi skupinou De Backer (Adsum) a SNRSN

- 12 Verlipack v roku 1985 zbankrotovala a jej aktíva ohodnotené na sumu 410 miliónov belgických frankov (BEF) prevzala SA Adsum, spoločnosť skupiny De Backer, ktorá nemá žiadne spojenie so žalobkyňou.
- 13 V súlade s dohodou z 30. apríla 1985 vložila Adsum tieto aktíva do troch nových spoločností, NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet a SA Verlipack Ghlin, do ktorých imania vstúpila aj SNRSN vkladom vo výške 620 020 000 BEF. Posledná uvedená dostala ako protihodnotu svojho vkladu do základného imania akcie takzvanej „kategórie B“ bez hlasovacieho práva s menovitou hodnotou 10 000 BEF za akciu a ako protihodnotu svojho vkladu mimo základného imania podiely na zisku takzvanej „kategórie I“ a „kategórie II“. V roku 1985 SNRSN disponovala 49 %-ným podielom na imaní skupiny, ktorý zodpovedal len akciám kategórie B [článok 3 bod 1 písm. a) dohody z 30. apríla 1985]. Tento podiel bol schválený Komisiou.
- 14 Podľa zvláštneho zákona z 15. januára 1989 nadobudol región Valónsko cenné papiere bez hlasovacieho práva závodov v Ghlin a v Jumet, ktoré sa nachádzajú na jeho jazykovom území, a región Flámsko nadobudol takéto akcie závodu v Mol.
- 15 Dohoda z 30. apríla 1985 vo svojom článku 10 stanovila:

„Adsum sa bude snažiť priviesť spoločnosti k tomu, aby sa s [SNRSN] dohodli, že každý rok, a prvý raz päť rokov po uzavretí tejto dohody, ponúknu odkúpenie

najmenej 10 % akcií kategórie B a 10 % podielov na zisku kategórie I, pokiaľ to prenesený zisk a disponibilné rezervy spoločností umožnia.

Kúpna cena sa bude rovnáť menovitej hodnote týchto akcií a kúpna cena za podiel na zisku kategórie I bude 10 000 BEF.

V prípade, že nedôjde k takýmto dohodám medzi spoločnosťami a [SNRSN], Adsum v každom prípade splní povinnosti stanovené v tomto článku.“

16 Táto dohoda tiež vo svojom článku 11 stanovila:

„Adsum sa zaväzuje, že každej zo spoločností poskytne opciu na kúpu akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I. Na tieto účely sa zaväzuje uzavrieť s každou z nich dohodu preberajúcu obsah prílohy 1 tejto dohody.“

17 Článok 14 druhý odsek dohody z 30. apríla upresňoval:

„Pokiaľ by postúpenie akcií, ktoré Adsum vlastní v spoločnostiach, spôsobilo zmenu v kontrole a/alebo v riadení spoločností, na toto postúpenie je potrebný súhlas [SNRSN].“

18 Článok 16 dohody z 30. apríla 1985 stanovoval:

„Stanovy spoločností [Verlipack] sa menia tak, aby sa zohľadnili doložky tejto dohody.“

19 Žalobkyňa upresňuje, a Komisia jej v tomto bode neodporuje, že sa nepripojila k vypracovaniu dohody z 30. apríla 1985, keďže v rozpore s tým, čo je uvedené v bode 7 rozhodnutia 2002/825/ES o štátnej pomoci poskytnutej Belgickom skupine Beaulieu (Ter Lembeek International) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 296, s. 60, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), nebola v tom čase akcionárom spoločností Verlipack.

Vstup skupiny Beaulieu medzi akcionárov skupiny Verlipack a dodatok z 18. novembra 1987 k dohode z 30. apríla 1985

20 V priebehu obdobia rokov 1985 až 1987 Adsum postúpila svoje podiely (51 %) v troch spoločnostiach Verlipack ďalšej zo svojich dcérskych spoločností, Imcour NV, ktorá pristúpila k dohode z 30. apríla 1985 a ktorá 25. júna 1987 vstúpila do likvidácie na účely svojho rozdelenia na tri spoločnosti, teda Imcour Holding NV, Imcour Lease NV a Patrimcour NV. Akcie v spoločnostiach Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin a Verlipack Mol sa stali vlastníctvom spoločnosti Imcour Holding.

21 Pri rozdelení Imcour v roku 1987 odkúpila skupina Beaulieu od skupiny De Backer akcie Imcour Holding za cenu 425 miliónov BEF a stala sa tak nepriamym vlastníkom spoločností Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin a Verlipack Mol.

22 SNRSN okrem toho dodatkom z 18. novembra 1987 k dohode z 30. apríla 1985 a v súlade s článkom 14 druhým odsekom dohody z 30. apríla 1985 schválila (nepriamo) postúpenie troch spoločností Verlipack skupine Beaulieu s podmienkou, že Imcour Holding a pán De Clerck pristúpia k dohode z 30. apríla 1985. SNRSN navyše žiadala, aby sa skupina Beaulieu tiež zaviazala udržať tri spoločnosti Verlipack v činnosti o dva roky dlhšie. Tento dodatok podpísali všetky dotknuté strany, teda Adsum, SNRSN, Imcour Holding, pán De Clerck a pán De Backer.

23 Podľa článku 3 dodatku z 18. novembra 1987:

„S účinnosťou od 1. októbra 1987 sa dolupodpísaní Imcour NV a pán R. De Clerck neodvolateľne zaväzujú prevziať a vykonávať všetky práva a povinnosti, definované v dohode z 30. apríla 1985 a v jej prílohe, ktoré k tomuto dňu má spoločnosť Adsum NV a pán De Backer.“

24 Článok 4 tohto dodatku uvádzal:

„Vzhľadom na články 1 a 3 sa od 1. októbra 1987 v dohode z 30. apríla 1985 a v jej prílohe rozumie namiesto výrazu ‚Adsum NV‘ výraz ‚Imcour NV‘ a namiesto výrazu ‚pán W. De Backer‘ výraz ‚pán R. De Clerck‘...“

25 Článok 5 uvedeného dodatku upresňoval:

„Právo opcie na kúpu sa v súlade s podmienkami stanovenými v prílohe k dohode z 30. apríla 1985 zachováva, pokiaľ ide o SA Verlipack Ghlin, Mol a Jumet.“

Povinnosť odkúpiť akcie a podiely na zisku SNRSN troma spoločnosťami Verlipack obsiahnutá v dohode z 30. apríla 1985

- 26 Dňa 1. mája 1990, po uplynutí obdobia piatich rokov stanoveného v článku 10 dohody z 30. apríla 1985, začala platiť povinnosť každoročného odkúpenia 10 % akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I. Podľa žalobkyne, ktorej Komisia v tomto bode neodporuje, žiadali belgické verejné orgány od troch spoločností Verlipack splnenie povinnosti odkúpenia ich akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I. Z dôvodu ich insolventnosti musela skupina Beaulieu pri plnení tejto povinnosti postupovať podľa veľmi presného harmonogramu. V období od apríla 1991 do apríla 1994 skupina Beaulieu v piatich splátkach (apríl 1991, máj 1991, apríl 1992, apríl 1993 a apríl 1994) vyplatila verejnému akcionárovi 213 100 000 BEF.
- 27 Po tomto odkúpení SNRSN (teraz, pre región Valónsko, spoločnosť pre správu podielov regiónu Valónsko v obchodných spoločnostiach, ďalej len „Sowagep“) stále vlastnila v SA Verlipack Ghlin 5 087 akcií kategórie B bez hlasovacieho práva a 3 937 podielov na zisku kategórie I, teda celkovo 9 024 cenných papierov, ktoré mali byť odkúpené v období piatich rokov za jednotnú menovitú hodnotu 10 000 BEF stanovenú v dohode z 30. apríla 1985, teda za celkovú cenu 90 240 000 BEF, a v SA Verlipack Jumet 2 923 akcií kategórie B bez hlasovacieho práva a 2 267 podielov na zisku kategórie I, teda celkovo 5 190 cenných papierov, ktoré mali byť odkúpené v období piatich rokov za jednotnú menovitú hodnotu 10 000 BEF stanovenú v dohode z 30. apríla 1985, teda za celkovú cenu 51 900 000 BEF. Celková cena za týchto 14 214 akcií a podielov na zisku teda dosahovala 142 140 000 BEF.
- 28 Po rôznych zvýšeníach imania uskutočnených súkromným akcionárom (Imcour Holding, neskôr SA Imcopack Wallonie, vlastníaca závody v Ghlin a v Jumet, a NV

Imcopack Vlaanderen, vlastníaca závod v Mol) sa podiel verejného financovania v skupine Verlipack postupne znížil tak, že po postupnom odchode nevlastnili verejné orgány viac než 20,7 % imania tejto skupiny.

Pomoc z roku 1992 pre skupinu Verlipack

29 V roku 1992 získala skupina Verlipack dve investičné podpory v celkovej výške 502 122 500 BEF podľa systému regionálneho účelu. Rozhodnutie o poskytnutí konvertibilnej podielovej pôžičky vo výške 500 miliónov BEF regionálnou investičnou spoločnosťou (zriadenou zákonom z 2. apríla 1962) okrem toho bolo predmetom rozhodnutia Komisie z 25. novembra 1992 nevzniesť námietky (Ú. v. ES C 83, s. 3), táto pôžička však nebola uvoľnená.

30 Podľa vysvetlenia belgickej vlády poskytnutého v priebehu konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia 2001/856/ES zo 4. októbra 2000 o štátnej pomoci pre Verlipack — Belgicko [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 320, 2001, s. 28), skupina Verlipack mala problémy spôsobené kvalitou svojho riadenia a najmä svojej výroby, takže skupina Beaulieu nemohla sama niesť bremeno a riadenie jej investičného programu vo výške 5 500 miliónov BEF, čo by vysvetľovalo dôvod, prečo región Valónsko nevyplatil schválenú pomoc.

Vstup skupiny Heye-Glas medzi akcionárov skupiny Verlipack

31 V roku 1996 straty troch spoločností Verlipack ďalej narastali, čo im znemožňovalo dodržať termíny splátok bankových pôžičiek z konca roku 1996. Za týchto okolností

sa skupina Beaulieu rozhodla zmeniť štruktúru akcionárov a rokovať s nemeckou skupinou Heye-Glas (ďalej len „Heye“), jedným z najväčších nemeckých výrobcov skla.

- 32 Dňa 1. septembra 1996 skupiny Verlipack a Heye podpísali dohodu o technickej spolupráci, ktorá sa 11. apríla 1997 rozšírila na finančnú a riadiacu pomoc, v rámci ktorej sa Heye priamo zapojila do správy a vedenia skupiny Verlipack.

Dohoda z 18. decembra 1996

- 33 Na základe dohody z 18. decembra 1996 uzavretej medzi žalobkyňou a Sowagep boli akcie a podiely na zisku, ktoré vlastnila Sowagep v spoločnostiach Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet, odkúpené skupinou Beaulieu. Podľa tejto dohody totiž žalobkyňa získala od Sowagep tieto podiely: 5 087 akcií kategórie B bez hlasovacieho práva a 3 937 podielov na zisku kategórie I spoločnosti Verlipack Ghlin ako protihodnotu za zaplatenie sumy 72 192 000 BEF, ako aj 2 923 akcií kategórie B bez hlasovacieho práva a 2 267 podielov na zisku kategórie I spoločnosti Verlipack Jumet ako protihodnotu za zaplatenie sumy 41 520 000 BEF, teda celkovo 14 214 akcií a podielov na zisku predstavujúcich sumu 113 712 000 BEF splatnú spoločnosti Sowagep „31. decembra 2001, čistá suma bez úrokov“.

Vytvorenie Verlipack Holding I a Verlipack Holding II

- 34 Skupiny Beaulieu a Heye vytvorili 24. januára 1997 zastrešujúci holding, Verlipack Holding I. Základné imanie Verlipack Holding I bolo 1 030 500 000 BEF, zložené

z 515 500 000 BEF vložených spoločnosťou Heye, zvyšná časť pozostávala zo zariadenia troch závodov vloženého skupinou Beaulieu a ohodnoteného na sumu 515 miliónov BEF. Dňa 11. apríla 1997 bol vytvorený druhý holding, nazvaný Verlipack Holding II s imaním vo výške 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I vlastnil 100 000 akcií v sume 1 030 500 000 BEF a Sowagep vlastnila 19 408 akcií predstavujúcich sumu 200 miliónov BEF). Riadiace orgány celej novej priemyselnej skupiny boli sústredené na úrovni Verlipack Holding II, v ktorom mala Heye väčšinu, vedenia jednotlivých služieb boli pre celú skupinu rovnaké.

Situácia spoločností Verlipack v roku 1997

- 35 Výsledky oznámené Heye a Verlipack sa v roku 1997 výrazne zhoršili. Predbežný konsolidovaný a „neauditovaný“ stav k 30. novembru 1997 uvádzal pre ten istý rok čistú stratu 828 592 044 BEF.

Dohoda o oživení (Heads of Agreement) z 5. júna 1998

- 36 Dňa 5. júna 1998 bola z dôvodu zhoršovania situácie spoločností skupiny Verlipack uzavretá zmluvnými stranami (bankami, skupinou Beaulieu, Heye a Sowagep) dohoda o oživení (Heads of Agreement). Táto dohoda stanovila, pokiaľ ide o spoločnosť Heye, vklad do imania vo výške 200 miliónov BEF a pokiaľ ide o región Valónsko, jednak premenu podielovej pôžičky 150 miliónov BEF poskytnutej Verlipack Holding II uvedeným regiónom v roku 1997 na kapitál, jednak zvýšenie imania Verlipack Holding II, pre ktorý mal región Valónsko nájsť súkromného investora, o 100 miliónov BEF. Podľa belgických orgánov (list z 11. januára 2001, zaevidovaný 15. januára 2001), skupina Beaulieu, pokiaľ ide o hľadanie nového

investora a na účely okamžitého uskutočnenia plánu oživenia, navrhla, že tento záväzok sama splní „za podmienky, že tento zásah bude časovo obmedzený a že jej bude nahradený novým investorom, ktorého má nájsť Sowagep“. Dodávajú, že skupina Beaulieu, s ohľadom na ktorú „Heads of Agreement“ stanovila vzdanie sa pohľadávky vo výške 600 miliónov BEF, mala úplný záujem na tom, aby plán oživenia priniesol očakávané výsledky.

- 37 Podľa zápisnice z mimoriadneho valného zhromaždenia akcionárov Verlipack Holding II z 26. júna 1998 sa rozhodlo o zvýšení imania vkladom 200 miliónov BEF zo strany Heye za 19 408 nových akcií a vkladom 100 miliónov BEF zo strany Worldwide Investors Luxembourg (ďalej len „Worldwide Investors“) za 9 704 nových akcií. Worldwide Investors, ktorú našla skupina Beaulieu, zvýšila podľa belgickej vlády imanie na účet uvedenej skupiny.

Dodatok z 20. novembra 1998 k dohode z 18. decembra 1996

- 38 Keďže nový plán oživenia nedosiahol očakávané výsledky, a región Valónsko teda nemohol nájsť nového súkromného investora, región Valónsko a skupina Beaulieu sa 20. novembra 1998 rozhodli zmeniť znenie dohody z 18. decembra 1996 dodatkom (ďalej len „dodatok z 20. novembra 1998“), ktorý stanovuje, že platbu za akcie získané spoločnosťou Beaulieu pri výkone dohody z 18. decembra 1996 v spoločnostiach Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet v sume 113 712 000 BEF „bude možné vykonať buď prevodom na účet [regiónu Valónsko] alebo plnením namiesto platenia vo forme 9 704 akcií z imania SA Verlipack Holding II“, najneskôr 31. decembra 2001.

- 39 Dňa 21. decembra 1998 Worldwide Investors postúpila skupine Beaulieu 9 704 akcií spoločnosti Verlipack Holding II. Ako protihodnotu skupina Beaulieu postúpila 9 704 akcií spoločnosti Verlipack Holding I spoločnosti Worldwide Investors. Skupina Beaulieu potom v období medzi 21. a 31. decembrom 1998 postúpila regiónu Valónsko 9 704 akcií Verlipack Holding II „výmenou za vzdanie sa pohľadávky regiónu voči skupine Beaulieu“.
- 40 Toto posledné uvedené postúpenie, ktoré bolo predmetom dodatku z 20. novembra 1998, sa uskutočnilo niekoľko týždňov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu skupiny Verlipack vo forme plnenia namiesto platenia na účely zániku dlhu skupiny Beaulieu voči regiónu Valónsko, ktorý vznikol v dôsledku toho, že táto skupina nadobudla v decembri 1996 akcie Verlipack vlastnené regiónom Valónsko, ktoré boli ohodnotené na 113 712 000 BEF a ktorých splácanie bez úrokov sa malo začať až od 31. decembra 2001.
- 41 Dňa 8. januára 1999 Verlipack požiadal o súdne vyrovnanie pre závody v Jumet a v Ghlin a oznámil skončenie činností v závode v Mol. Obchodný súd v Turnhout (Belgicko) 11. januára 1999 vyhlásil konkurz na závod spoločnosti Verlipack v Mol a obchodný súd v Monse (Belgicko) 18. januára 1999 vyhlásil konkurz na šesť spoločností sklárskej skupiny Verlipack (závody v Jumet a v Ghlin, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo a Imcour Lease).
- 42 Dňa 11. februára 1999 Verlipack Holding II konštatoval, že už nemá peňažné prostriedky ani dostatočné aktíva na to, aby mohol splácať svoje dlhy, a podal na obchodný súd v Monse návrh na vyhlásenie konkurzu voči sebe a upresnil, že je od júna 1998 v platobnej neschopnosti. Pred týmto súdom vystúpila Sowagep ako vedľajšia účastníčka, aby uviedla, že nemieni pokračovať vo vymáhaní svojej pohľadávky, čím poskytla svojmu dlžníkovi úver. Obchodný súd v Monse

v dôsledku toho rozsudkom z 31. mája 1999 konštatoval, že podmienky vyhlásenia konkurzu nie sú v prípade Verlipack Holding II splnené, aj keď ďalšia činnosť tejto spoločnosti bola obmedzená na jej vstup do likvidácie z dôvodu zániku jej predmetu podnikania.

Rozhodnutie 2001/856 a konanie vo veci formálneho zisťovania, ktoré viedlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia

- 43 Rozhodnutím 2001/856 Komisia rozhodla o ukončení konania podľa článku 88 ods. 2 ES vo vzťahu k niektorým prípadom pomoci poskytnutej Belgickým kráľovstvom pre skupinu Verlipack. Komisia tým istým rozhodnutím zrušila svoje rozhodnutie zo 16. septembra 1998, ktorým rozhodla, že nevznesie námietky voči niektorým prípadom tejto pomoci (Ú. v. ES C 29, s. 13) z dôvodu, že vychádzala z nepresných informácií, ďalej vyhlásila niektoré prípady tejto pomoci za nezlučiteľné so spoločným trhom a nariadila ich vymáhanie.
- 44 Belgické kráľovstvo podalo proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť na Súdny dvor, ktorý ju zamietol rozsudkom z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia (C-457/00, Zb. s. I-6931).
- 45 Pri prieskume pomoci, ktorý viedol k vydaniu rozhodnutia 2001/856 bola Komisia informovaná o ďalších opatreniach, ktoré mohli byť pomocou pre skupinu Verlipack alebo skupinu Beaulieu.
- 46 Belgické kráľovstvo v rámci svojej odpovede na začatie konania vo veci formálneho zisťovania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia 2001/856, listom z 28. septembra

1999 Komisii oznámilo, že plnenie namiesto platenia, ku ktorému došlo v decembri 1998, spôsobujúce zánik dlhu skupiny Beaulieu voči regiónu Valónsko, sa môže považovať za „nové zvýšenie imania Verlipack, financované skupinou Beaulieu, ktoré bolo splatené zánikom jej dlhu voči regiónu Valónsko“.

- 47 Listom z 5. júla 2000 zaslaným Belgickému kráľovstvu Komisia predovšetkým uviedla, že má pochybnosti, čo sa týka prípadnej pomoci poskytnutej regiónom Valónsko pre skupinu Beaulieu z dôvodu, že táto skupina získala pri nadobudnutí podielu závodov v Jumet a v Ghlin v decembri 1996 platobné podmienky, ktoré by neboli prijateľné pre súkromnú finančnú inštitúciu. Komisia sa navyše pýtala, či plnenie namiesto platenia, ku ktorému došlo niekoľko týždňov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu Verlipack, nebolo pomocou pre skupinu Beaulieu.
- 48 Za týchto podmienok Komisia požiadala Belgické kráľovstvo, aby jej poskytlo informácie o týchto aspektoch: „činnostiach Worldwide Investors, hľadaní súkromného investora Sowagep, použití 100 miliónov BEF upísaných spoločnosťou Worldwide Investors v júni 1998, vysvetlenie rozdielu v hodnote 14 214 akcií získaných skupinou Beaulieu v roku 1996, vysvetlenie toho, že nemecká skupina Heye nevedela o týchto transakciách zahŕňajúcich zásah valónskych orgánov, vysvetlenie štvorročnej lehoty splatnosti bez úrokov poskytnutej regiónom Valónsko skupine Beaulieu za zaplatenie 14 214 akcií, ako aj okolností, ktoré niekoľko týždňov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na závody Verlipack, a teda za plnej znalosti deficitnej situácie Verlipack viedli región Valónsko k prijatiu [predčasného] splatenia tohto dlhu“. V tom istom liste sa Komisia pýta na určenie osoby, ktorá mala skutočnú výhodu zo zvýšenia imania Verlipack, upísaného v júni 1998 spoločnosťou Worldwide Investors.
- 49 Keďže belgické orgány na tento list z 5. júla 2000 neodpovedali, Komisia zaslala 29. septembra 2000 upomienku. Keďže Belgické kráľovstvo nepredložilo požadované

informácie v stanovenej lehote, Komisia ho listom z 19. januára 2001 oficiálne vyzvala v súlade s článkom 10 ods. 3 nariadenia č. 659/1999, aby jej poskytlo všetky dokumenty, informácie a údaje potrebné na to, aby mohla preskúmať zlučiteľnosť opatrení v prospech Verlipack alebo skupiny Beaulieu s ohľadom na článok 87 ES.

- 50 Pred týmto oznámením však Belgické kráľovstvo listom z 11. januára 2001, ktorý bol zaevidovaný 15. januára 2001, odpovedalo na list Komisie z 5. júla 2000, a uviedlo v ňom, že napriek zlým výsledkom Verlipack počas roku 1997 bolo možné pozorovať od marca 1998 zníženie strát vďaka výraznému rastu produktivity. Belgické orgány tiež uviedli, že dohodou (Heads of Agreement) z 5. júna 1998 sa súkromné a verejné zmluvné strany rozhodli prijať nový plán oživenia. Tieto isté orgány upresnili, že ich odpoveď na žiadosť Komisie je nevyhnutne neúplná z dôvodu nespolupráce skupiny Beaulieu.
- 51 Vo svetle dostupných informácií prišla Komisia 6. júna 2001 k záveru, že vyššie uvedené vzdanie sa pohľadávky zahŕňalo prevod verejných zdrojov pripísateľný belgickému štátu, ktorý predstavoval *prima facie* štátnu pomoc v zmysle článku 87 ES. Komisia okrem toho usúdila, že existujú pochybnosti o zlučiteľnosti pomoci, ktorú dostala skupina Verlipack alebo skupina Beaulieu, s článkom 87 ES a článkom 61 Dohody o Európskom hospodárskom priestore, takže začala vo vzťahu k tejto pomoci konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES, o čom bolo Belgické kráľovstvo informované listom z 8. júna 2001, a vyzvala dotknuté osoby, aby jej predložili svoje pripomienky (Ú. v. ES C 313, s. 2).
- 52 Kolektív na obranu prepustených pracovníkov Verlipack v Jumet a v Ghlin listom z 3. decembra 2001, Spojené kráľovstvo listom zo 7. decembra 2001 a Belgické kráľovstvo listom doručeným Komisii 16. januára 2002, predložili svoje pripomienky.

- 53 Listom z 23. júla 2001 bol právny zástupca žalobkyne informovaný o rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania. Komisia od žalobkyne nedostala žiadne pripomienky.
- 54 Listom doručeným Komisii 26. júla 2001 Belgické kráľovstvo odpovedalo Komisii tak, že zopakovalo pripomienky, ktoré vypracovalo v dôsledku príkazu, ktorý dostalo.
- 55 Dňa 24. apríla 2002 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie.

Napadnuté rozhodnutie

- 56 Komisia v napadnutom rozhodnutí zdôraznila, že „bez ohľadu na právno-finančnú zložitosť mechanizmu, ktorý je základom zásahu luxemburskej spoločnosti finančného investovania Worldwide Investors v júni 1998,... skupina Beaulieu splatila v decembri 1998 dlh vo výške 113 712 000 BEF voči regiónu Valónsko plnením namiesto platenia vo forme 9 704 akcií Verlipack Holding II, ktorých menovitá hodnota bola 100 miliónov BEF, ale ktorých skutočná hodnota mala byť vzhľadom na majetkové pomery uvedenej spoločnosti podstatne nižšia“.
- 57 Pokiaľ ide o cenu, za ktorú žalobkyňa dohodou z 18. decembra 1996 odkúpila niektoré akcie vlastnené regiónom Valónsko v spoločnostiach Verlipack, Komisia predovšetkým prišla k záveru, že v prípade takého odkúpenia je povinnosť stanoviť cenu zodpovedajúcu 80 % emisnej ceny povinnosťou stanovenou belgickým zákonom, ktorá bola bez rozdielu uložená každému, kto chcel kúpiť tento druh prioritných akcií.

- 58 Komisia z toho vyvodila, že „dlh 113 712 000 BEF skupiny Beaulieu voči regiónu Valónsko bol určitým dlhom, ktorého vyrovnanie nebolo nijako spojené s finančnou situáciou skupiny Verlipack“.
- 59 Komisia preto usúdila, že prijatím akcií spoločnosti Verlipack Holding II, ktoré mali nulovú hodnotu, za zánik určitého dlhu vo výške 113 712 000 BEF, sa región Valónsko vzdal voči skupine Beaulieu pohľadávky na túto sumu.
- 60 Belgické kráľovstvo však tvrdilo, že skupina Beaulieu nemala z tejto transakcie žiadnu ekonomickú výhodu, keďže Belgické kráľovstvo poskytlo týmto vzdaním sa pohľadávky skupine Beaulieu kompenzáciu za „vklad do imania uskutočnený v júni 1998“.
- 61 Komisia však v napadnutom rozhodnutí zdôraznila, že „Heads of Agreement“ z 5. júna 1998 stanovovala len to, že valónske orgány sa zaväzujú priniesť investora, a nie vložiť 100 miliónov BEF do imania Verlipack Holding II.
- 62 Komisia okrem toho konštatovala, že Belgické kráľovstvo nepreukázalo, po prvé, existenciu dohody, na základe ktorej skupina Beaulieu prevzala záväzok prijatý regiónom Valónsko nájsť investora, ktorý by priniesol 100 miliónov BEF, a po druhé, existenciu druhej odlišnej dohody, ktorá by išla nad rámec prvej, a podľa ktorej región Valónsko zaručil skupine Beaulieu zaplatenie sumy 100 miliónov BEF, ktorú mal priniesť súkromný investor.

63 Komisia usúdila, že jedinou nepochybnou skutočnosťou je to, že región Valónsko sa 20. novembra 1998 vzdal určitej pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF voči skupine Beaulieu výmenou za 9 704 akcií v spoločnosti Verlipack Holding II, ktorej situácia sa ešte viac zhoršila tak, že odôvodňovala nový plán financovania v júni 1998, v rámci ktorého nebolo možné nájsť súkromného investora, ktorý by súhlasil s vkladom 100 miliónov BEF do základného imania. Komisia uviedla, že imanie tejto spoločnosti bolo 11. februára 1999 ohodnotené na 1 BEF.

64 Pokiaľ ide o prípadnú zlučiteľnosť štátnej pomoci so spoločným trhom, Belgické kráľovstvo síce neuviedlo žiadny dôvod zlučiteľnosti, Komisia však tento bod preskúmala a dospela v podstate k záveru, že pomoc poskytnutá skupine Beaulieu bola len prevádzkovou pomocou, ktorá skupinu Beaulieu oslobodzovala od nákladov, ktoré by musela niesť sama za bežných podmienok svojho priebežného riadenia alebo svojej činnosti. Uviedla, že taká pomoc je nezlučiteľná s predpismi Spoločenstva, keďže sa závody skupiny Beaulieu nenachádzali v jednom z regiónov, ktorých sa týka článok 87 ods. 3 písm. a) ES.

65 Nakoniec Komisia pripomenutím ustanovení článku 14 nariadenia č. 659/99 usúdila, že „aby boli obnovené hospodárske podmienky, ktorým by podnik musel čeliť, pokiaľ by mu nebola nezlučiteľná pomoc poskytnutá, belgické orgány [by mali...] túto pomoc od príjemcu vymôcť“.

66 Článok 1 napadnutého rozhodnutia uvádza:

„Štátna pomoc poskytnutá Belgickom skupine Beaulieu (Ter Lembeek International) vo forme vzdania sa pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF je nezlučiteľná so spoločným trhom.“ *[neoficiálny preklad]*

67 Článok 2 napadnutého rozhodnutia stanovuje:

„1. Belgicko urobí všetky nevyhnutné opatrenia na vymáhanie pomoci uvedenej v článku 1 od jej príjemcu, ktorému bola protiprávne poskytnutá.

2. Vymáhanie sa vykoná bezodkladne a v súlade s postupmi vnútroštátneho práva za predpokladu, že umožňujú okamžitý a účinný výkon tohto rozhodnutia. Pomoc, ktorá má byť vymáhaná, zahŕňa úroky odo dňa, keď bola príjemcovi poskytnutá, do dňa ich vymoženia. Úroky sú vypočítané na základe referenčnej sadzby používanej na výpočet ekvivalentu podpory v rámci pomoci na regionálny účel.“ *[neoficiálny preklad]*

Konanie a návrhy účastníkov konania

68 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. júla 2002 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

69 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- vyhlásil žalobu o neplatnosť za prípustnú a dôvodnú,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

70 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu za neprípustnú alebo ju zamietol,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

71 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Súdu prvého stupňa bolo od nového súdneho roka zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k piatej komore. Táto vec bola preto pridelená piatej rozšírenej komore.

72 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania bez toho, aby predtým vykonal dokazovanie. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania však vyzval Komisiu, aby predložila určité dokumenty, ako aj prehľad dokumentov, ktoré mala k dispozícii v rámci konania, ktoré viedlo k prejednávanej veci. Komisia tejto žiadosti v stanovenej lehote vyhověla.

73 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 21. februára 2006.

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

74 Komisia na úvod zdôrazňuje, že žalobkyňa nikdy nevyjadrila pripomienky ani v rámci konania vo veci formálneho zisťovania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého

rozhodnutia, ani v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia 2001/856, aj keď posledným uvedeným rozhodnutím sa už oznámilo vyšetrovanie dotknutej pomoci.

- 75 Komisia tvrdí, že všetky žalobné dôvody uvedené žalobkyňou sú neprípustné z dôvodu, že spočívajú na skutkových tvrdeniach, ktoré nikdy neuviedla v rámci konania vo veci formálneho zisťovania, a z dôvodu, že veľká časť dokumentov pripojených k žalobe nebola, pokiaľ nie je výslovne uvedené inak, známa Komisii v okamihu, keď prijala napadnuté rozhodnutie. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia týkajúce sa prvého žalobného dôvodu, je to tak po prvé v prípade tvrdenia, podľa ktorého bola žalobkyňa „donútená“ regiónom Valónsko uzavrieť dohodu z 18. decembra 1996, takže vzdanie sa *de facto* tejto pohľadávky dodatkom z 20. novembra 1998 nepredstavuje štátnu pomoc. Je to tak aj v prípade tvrdenia, podľa ktorého žalobkyňa nebola príjemcom pomoci z dôvodu, že disponovala akciami len po obmedzený čas. Po druhé, Komisia tvrdí, že tvrdenie žalobkyne, ktorým spochybňuje výklad kráľovského nariadenia z roku 1985, je neprípustné, pretože nebolo uvedené v rámci konania vo veci formálneho zisťovania. Po tretie, žalobkyňa nemôže spochybňovať napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o skutočnosť, že dotknutá pomoc mohla ovplyvniť obchod predovšetkým na trhu s textilom a skresliť hospodársku súťaž, keďže tieto skutočnosti boli uvedené v rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania. Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod, Komisia namieta jeho neprípustnosť z dôvodu, že spočíva na nesprávnom predpoklade, že pomoc slúžila na náhradu údajnej straty spojennej s údajne vynúteným odkúpením akcií. Pokiaľ ide o tretí žalobný dôvod, Komisia sa rovnako domnieva, že je neprípustný, keďže zodpovedá tvrdeniu, že dodatok z 20. novembra 1998 neposkytol žalobkyni žiadnu výhodu, pretože predstavuje len určitú náhradu za vynútené odkúpenie akcií a podielov na zisku v roku 1996.

- 76 Pokiaľ ide o dokumenty pripojené k žalobe, Komisia upresňuje, že s výnimkou stanov podniku a plnomocenstva poskytnutého advokátom, a ako to vyplýva z jej listu z 20. decembra 2002, nemala k dispozícii jedenásť príloh priložených k žalobe, teda prílohy 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20a a 21. Z toho vyplýva, že v rozsahu, v akom

sú žalobné dôvody a tvrdenia žalobkyne založené na uvedených prílohách, by mali byť vyhlásené za neprípustné.

- 77 Okrem toho, v rozpore s tvrdením žalobkyne, majú niektoré písomnosti, ktoré Komisia nemala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, význam pre argumentáciu žalobkyne. Toto platí, pokiaľ ide o prílohy týkajúce sa dohody z 29. septembra 1987 uzavretej medzi pánmi De Backerom a De Clerckom (bod 11 žaloby), vkladu skupiny Beaulieu do Verlipack (body 17 a 18 žaloby), každoročného odkúpenia skupinou Beaulieu (bod 20 žaloby), ako aj dohody z 26. decembra 1996 uzavretej medzi Imcopack Vlaanderen NV a Imcopack Wallonie, na jednej strane, a Heye, na druhej strane (bod 30 žaloby). Podľa Komisie teda nie je správne tvrdiť, že tieto dokumenty sa týkajú len druhotných aspektov priebehu prejednávanej veci.
- 78 Žalobkyňa tvrdí, že žalobné dôvody, ktoré uviedla, sú prípustné, pretože sa zakladajú výlučne na dokumentoch, ktoré boli Komisii známe v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, a že aj keď Komisia v napadnutom rozhodnutí neuvádza všetky relevantné skutočnosti podstatné pre správnu analýzu prejednávanej veci vzhľadom na právo v oblasti štátnej pomoci, má hlbšiu znalosť skutočností vzťahujúcich sa na dotknutú vec, ktorá viedla k vydaniu rozhodnutia 2001/856, a predložila dokonca také dokumenty, ktoré žalobkyňa nemala, ako je príloha IV vyjadrenia k žalobe.
- 79 Žalobkyňa upresňuje, že listom zo 6. decembra a elektronickou poštou z 11. decembra 2002 požiadala o prehľad dokumentov, ktoré mala Komisia k dispozícii pri prijatí napadnutého rozhodnutia, ako aj podrobnosti o skutkových tvrdeniach, ktoré neboli uvedené vo fáze pred začatím súdneho konania. Listom z 20. decembra 2002 jej Komisia odpovedala, pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, že jej úlohou nie je robiť prácu advokátov žalobkyne, a pokiaľ ide o písomnosti, len nejasne označila medzi písomnosťami uvedenými žalobkyňou dokumenty, ktoré nemala

k dispozícii, bez toho, aby jej poskytla prehľad dokumentov. Je však úlohou Komisie preukázať, že tieto údaje nemala k dispozícii, keďže tým, že vo svojom liste z 20. decembra 2002, ktorým odmietla sprístupniť jej spis, poskytla neúplnú odpoveď na žiadosť žalobkyne, Komisia neumožnila tak žalobkyni, ako ani Súdu prvého stupňa zistiť, či vzhľadom na skutkové poznatky, ktoré mala k dispozícii, mohla prijať napadnuté rozhodnutie.

- 80 Pokiaľ ide o písomnosti, o ktorých Komisia výslovne vyhlasuje, že ich nemala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že s výnimkou písomností, ktoré sa obmedzujú na vysvetlenie a konkretizáciu určitého počtu druhotných aspektov spojených s historickým opisom tejto veci (ako je zápisnica z valného zhromaždenia Imcour alebo jednotlivé pôžičky poskytnuté skupinou Beaulieu skupine Verlipack), všetky dokumenty, ktoré na pojednávaní predložila, mala Komisia pri prijatí napadnutého rozhodnutia k dispozícii, takže nemôže namietat neprípustnosť žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou.

- 81 Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia, o ktorých Komisia vyhlásila, že jej neboli známe v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa konštatuje, že s výnimkou tvrdenia, podľa ktorého Sowagep v decembri 1997 sľúbila spoločnosti Verlipack nový vklad do imania vo výške 100 miliónov BEF, ktoré napokon nemá žiadny vplyv na prejednávajúcu vec, Komisia spochybňuje ako jej neznáme len jedno z týchto tvrdení, teda to tvrdenie, podľa ktorého kúpa akcií a podielov na zisku prostredníctvom dohody z 18. decembra 1996 nebola dobrovoľná. Žalobkyňa tvrdí, že bez ohľadu na úvahy ekonomickej povahy, ktoré samy osebe dokazujú nútenú povahu tejto kúpy, toto donútenie ku kúpe akcií výslovne vyplýva zo správy regiónu Valónsko z 25. mája 1998, ktorá bola zaslaná Komisii, a ktorú teda mala k dispozícii.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

82 Pokiaľ ide o určenie, či sa jednak príjemca pomoci môže odvolávať na skutočnosti a dokumenty, s ktorými nebola Komisia oboznámená pred vydaním svojho rozhodnutia, a jednak, či žalobné dôvody založené na takých skutočnostiach a dokumentoch sú prípustné, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí byť zákonnosť aktu Spoločenstva v rámci žaloby o neplatnosť podanej podľa článku 230 ES posudzovaná v závislosti od informácií existujúcich v čase prijatia tohto aktu. Obzvlášť komplexné posúdenia uskutočnené Komisiou môžu byť preskúmané len na základe informácií, ktorými Komisia disponovala v momente ich uskutočnenia (rozsudky Súdneho dvora zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, Zb. s. 321, bod 7; z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 234/84, Zb. s. 2263, bod 16; z 26. septembra 1996, Francúzsko/Komisia, C-241/94, Zb. s. I-4551, bod 33, a z 11. septembra 2003, Belgicko/Komisia, C-197/99 P, Zb. s. I-8461, bod 86; rozsudky Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a i. a British Midland Airways/Komisia, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, bod 81; z 15. septembra 1998, BFM a EFIM/Komisia, T-126/96 a T-127/96, Zb. s. II-3437, bod 88; zo 6. októbra 1999, Kneissl Dachstein/Komisia, T-110/97, Zb. s. II-2881, bod 47; Salomon/Komisia, T-123/97, Zb. s. II-2925, bod 48, a z 11. mája 2005, Saxonia Edelmetalle a ZEMAG/Komisia, T-111/01 a T-133/01, Zb. s. II-1579, bod 67).

83 V tejto súvislosti nemožno Komisii vytýkať, že nezohľadnila prípadné informácie, ktoré jej mohli byť predložené v priebehu správneho konania, ale predložené neboli, keďže Komisia nebola povinná z úradnej moci a odhadom preskúmať, ktoré skutočnosti jej mohli byť predložené (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 60, a z 11. septembra 2003, Belgicko/Komisia, už citovaný v bode 82 vyššie, bod 87; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, bod 49).

- 84 Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že je neprípustné, aby žalobca, ktorý bol účastníkom konania vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES, uplatňoval skutkové tvrdenia, ktoré neboli Komisii známe a žalobca jej ich neoznámil v priebehu konania vo veci formálneho zisťovania. Naopak, nič nebráni dotknutej osobe, aby uviedla proti konečnému rozhodnutiu právny žalobný dôvod, ktorý nebol uplatnený v priebehu správneho konania (pozri rozsudok Saxonía Edelmetalle a ZEMAG/Komisia, už citovaný v bode 82 vyššie, bod 68, a citovanú judikatúru).
- 85 Táto judikatúra môže byť s výnimkou úplne mimoriadnych prípadov rozšírená na prípad, v ktorom sa, tak ako v prejednávanej veci, podnik nezúčastnil na konaní vo veci zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Saxonía Edelmetalle a ZEMAG/Komisia, už citovaný v bode 82 vyššie, bod 69).
- 86 Je totiž nepochybné, že žalobkyňa nevyužila svoje právo zúčastniť sa na konaní vo veci formálneho zisťovania, aj keď, ako vyplýva z listu z 11. januára 2001 zaslaného Komisii Belgickým kráľovstvom, ktorý bol zaevidovaný 15. januára toho istého roka, valónske orgány ju osobitne vyzvali, aby aktívne spolupracovala na príprave ich odpovede na žiadosť o informácie zaslanú Komisiou Belgickému kráľovstvu 5. júla 2000. Okrem toho, aj napriek opakovaným žiadostiam a napriek tomu, že neexistovala žiadna odpoveď na žiadosť Komisie, právny poradca Belgického kráľovstva listom z 28. septembra 2000 požiadal žalobkyňu, aby mu poskytla informácie, aby mohol užitočne odpovedať Komisii. Posledné dva odseky tohto listu znjú takto:
- „Vzhľadom na vyššie uvedené môj klient upozorňuje vašu klientku na nebezpečenstvo, že Európska komisia vo svojom blízacom sa rozhodnutí pravdepodobne nariadi belgickým orgánom, aby od vašej klientky vymohli sumu 113 712 000 BEF zvýšenú o úroky.

Bez ohľadu na uplynutie lehoty je však veľmi žiaduce, aby vaša klientka bezodkladne spolupracovala na preskúmaní veci poskytnutím všetkých informácií, ktoré sa od nej požadujú, čo ešte možno umožní regiónu Valónsko, aby pred prijatím rozhodnutia uplatnil svoje stanovisko na Európskej komisii.“

- 87 Valónske orgány okrem toho vo vyššie uvedenom liste z 11. januára 2001 informovali Komisiu o tom, že ich právny zástupca zdôrazňoval právnemu zástupcovi skupiny Beaulieu význam konania vedeného Komisiou a nebezpečenstvá vyplývajúce z takého konania pre túto skupinu, a to bez akéhokoľvek úspechu, a že ich odpoveď na žiadosť Komisie o informácie je neúplná, lebo nezískali spoluprácu skupiny Beaulieu.
- 88 Okrem toho, listom z 23. júla 2001 bol právny zástupca žalobkyne upovedomený o rozhodnutí Komisie zo 6. júna 2001 začať konanie vo veci formálneho zisťovania, ktorého kópiu dostal.
- 89 Nakoniec, je nepochybné, že žalobkyňa bola výslovne označená v rozhodnutí o začatí konania vo veci formálneho zisťovania — predovšetkým v bode II.2, týkajúcom sa konkrétne skupiny Beaulieu, ktorá je, ako sa upresňuje v bode 20, zastrešená žalobkyňou — a že toto rozhodnutie nastolilo predovšetkým vo svojich bodoch 29 až 43 a 70 až 75, ako aj v poznámke pod čiarou č. 4, pochybnosti, pokiaľ ide o skutočnosť, že región Valónsko sa 20. novembra 1998 vzdal určitej pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF voči skupine Beaulieu výmenou za 9 704 akcií vo Verlipack Holding II, ktorého situácia sa tak zhoršila, že jeho majetok bol k 11. februáru 1999 ohodnotený na 1 BEF.
- 90 Žalobkyňa sa však aj napriek tomu, že dobre vedela o začatí konania vo veci formálneho zisťovania týkajúceho sa predovšetkým vzdania sa dotknutej pohľadávky

a o potrebe a dôležitosti toho, aby poskytla určité informácie z dôvodu pochybností už vyjadrených Komisiou, pokiaľ ide o zlučiteľnosť tohto vzdania sa pohľadávky s právom Spoločenstva, rozhodla, že sa nezúčastní na konaní vo veci formálneho zisťovania, pričom okrem toho neuviedla, že rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania je nedostatočne odôvodnené na to, aby mohla účinne vykonávať svoje práva (pozri v tomto zmysle rozsudok *Fleuren Compost/Komisia*, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 46).

- 91 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva jednak to, že žalobkyňa sa nemôže odvolávať na informácie, o ktorých Komisia nevedela v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie, po prvýkrát pred Súdom prvého stupňa. To platí ešte viac, pokiaľ ide najmä o skutkové tvrdenia uvedené žalobkyňou, ktoré sú podľa nej podstatné pre správnu analýzu prejednávanej veci s ohľadom na právo v oblasti štátnej pomoci.
- 92 Príjemca pomoci sa okrem toho nemôže bez toho, že by to viedlo k neprípustnosti, odvolávať na žalobný dôvod podporený výlučne informáciami, ktoré neboli Komisii známe v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie, keďže legálnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci musí byť posúdená v závislosti od informácií, ktorými Komisia mohla disponovať v čase, keď ho prijala.
- 93 Je však nutné konštatovať, že žalobné dôvody uvedené žalobkyňou na podporu jej žaloby sa zakladajú na informáciách, o ktorých Komisia v čase prijatia napadnutého rozhodnutia vedela.
- 94 Žalobkyňa v rámci svojho prvého žalobného dôvodu tvrdí, po prvé, že pri nadobudnutí 14 214 akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I v imaní Verlipack za zaplatenie sumy 113 712 000 BEF na základe dohody z 18. decembra

1996, bola k tomuto nadobudnutiu donútená valónskymi orgánmi. Podľa žalobkyne predstavuje okolnosť, že bola predmetom takého donútenia, skutočnosť, ktorú Komisia mala zohľadniť na účely posúdenia toho, či podmienky týkajúce sa jednak existencie pomoci zvýhodňujúcej niektoré podniky, jednak — v prípade kladnej odpovede — skutočnosti, že žalobkyňa bola podnikom prijímajúcim pomoc, boli splnené, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

95 Na podporu svojho tvrdenia o donútení sa žalobkyňa odvoláva na správu z 25. mája 1998 zaslanú regiónom Valónsko Komisii, v ktorom sa uvádza, že „keďže región Valónsko stratil dôveru v skupinu Beaulieu, stanovil ako podmienku schválenia transakcie vytvorenia dvoch holdingov odkúpenie svojich akcií v závodoch Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet“.

96 Pokiaľ ide o neprípustnosť tvrdenia o donútení, je potrebné konštatovať, že — ako vyplýva zo spisu a z otázok položených Súdom prvého stupňa na pojednávaní k tomuto bodu — Komisia na jednej strane nespochybňuje, že vedela o správe z 25. mája 1998 v čase prijatia napadnutého rozhodnutia. Na druhej strane sa názory účastníkov sporu odlišujú, len pokiaľ ide o dosah tejto správy a pokiaľ ide o význam, ktorý je potrebné pripísať použitiu slova „stanoviť“, ktoré je v nej uvedené, ale nie pokiaľ ide o skutkovú okolnosť, ktorou bolo odkúpenie akcií vlastnených regiónom Valónsko žalobkyňou. Cieľom tvrdenia žalobkyne o donútení je v skutočnosti vytknúť Komisii, že sa dopustila omylu v posúdení obsahu tejto správy, takže také tvrdenie je potrebné vyhlásiť za prípustné.

97 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, ktorým spochybňuje skutočnosť, že nadhodnotenie ceny dotknutých akcií a podielov na zisku stanovenej v dohode z 18. decembra 1996 bolo odôvodnené kráľovským nariadením z roku 1985, je tiež

potrebné konštatovať, že takáto informácia bola Komisii známa v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, ako vyplýva predovšetkým z bodov 62 až 64 a z poznámky pod čiarou č. 21 rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania. V liste z 11. januára 2001 zaslanom Komisii, ktorý bol zaevidovaný 15. januára 2001, okrem toho valónske orgány napísali:

„Je potrebné pripomenúť, že celková cena 113 712 000 BEF za prioritné akcie bez práva hlasovať a podiely na zisku vlastnené regiónom Valónsko vo Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet zodpovedala v tom čase 80 % hodnoty týchto akcií a podielov na zisku na základe ich emisnej ceny.

Kráľovské nariadenie zo 7. mája 1985 (článok 3) o emisii prioritných akcií bez hlasovacieho práva akciovými spoločnosťami patriacimi do vnútroštátnych sektorov stanovuje, že „cena nemôže byť nižšia než 80 % emisnej ceny“ v prípade ďalšieho predaja prioritných akcií bez hlasovacieho práva emitujúcej spoločnosti alebo tretím osobám.

Táto cena však vzhľadom na finančnú situáciu skupiny Verlipack, ktorá bola v tom čase v úplnej reštrukturalizácii, nepochybne nezodpovedala skutočnej hodnote akcií a podielov na zisku, ale bola stanovená, aby rešpektovala vyššie uvedený belgický právny predpis, s čím skupina Beaulieu súhlasila.

...

Zmluvné strany preto stanovili splatnosť dlhu skupiny Beaulieu na štyri roky bez úrokov, aby sa čiastočne kompenzovalo nadhodnotenie vyplývajúce z uplatnenia právneho predpisu (aktualizovaného ku dňu platby) vzhľadom na ekonomickú hodnotu majetku.“

- 98 Rovnaká informácia je okrem toho v podstate prevzatá v bode 2 listu Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 zaslaného Komisii.
- 99 Tvrdenie založené na kráľovskom nariadení z roku 1985 v žiadnom prípade nemožno považovať za skutočnosť, ktorá by nemohla byť predmetom posúdenia Súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o otázku výkladu tohto nariadenia.
- 100 Po tretie, pokiaľ ide o neprípustnosť tvrdenia žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie je stručné a nesprávne, pokiaľ ide o analýzu dvoch podmienok týkajúcich sa narušenia hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi, je potrebné konštatovať, že žalobkyňa neuvádza žiadnu informáciu, ktorú by Komisia nemala v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, ale uspokojuje sa s kritikou analýzy obsiahnutej v bodoch 70 až 72 napadnutého rozhodnutia založenej na postavení skupiny Beaulieu na trhu s textilom, aj keď bola dotknutá ako akcionár spoločností skupiny Verlipack a nie ako výrobca textilu.
- 101 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietka neprípustnosti vznesená Komisiou proti prvému žalobnému dôvodu musí byť zamietnutá.
- 102 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod, ktorým žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila zásadu proporcionality tým, že požadovala vymáhanie pomoci, aj keď údajne nútené odkúpenie akcií a podielov na zisku jej neprinieslo žiadny úžitok, zakladá sa na rovnakých informáciách, ako sú tie, ktoré boli uvedené v rámci prvého žalobného dôvodu a o ktorých Komisia vedela v čase prijatia napadnutého rozhodnutia. Námietka neprípustnosti vznesená proti tomuto žalobnému dôvodu musí byť tiež zamietnutá.

- 103 Tretí žalobný dôvod, ktorým žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, spochybňuje metódu výpočtu hodnoty akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, okamih výpočtu ich hodnoty, ako aj určenie príjemcu pomoci, pričom sa opiera o skutočnosť, že dodatok z 20. novembra 1998 bol len určitou kompenzáciou za nútenú kúpu uvedených akcií a podielov na zisku v roku 1996. Žalobkyňa sa tak znovu opiera o informácie, ktorými Komisia disponovala v čase prijatia napadnutého rozhodnutia. Námietke neprípustnosti vznesenej proti tomuto žalobnému dôvodu teda nemožno vyhovieť.
- 104 Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré žalobkyňa predložila na podporu svojho návrhu, a ktoré sú uvedené v bode 76 tohto rozsudku, z ktorých niektoré podľa nej iba vysvetľovali niektoré druhotné aspekty prejednávanej veci, je potrebné na jednej strane uviesť, že je potrebné ich odmietnuť v súlade s judikatúrou uvedenou v bodoch 82 až 84 vyššie. Na druhej strane, ako vyplýva zo spisu a z otázok položených Súdom prvého stupňa v tejto súvislosti počas ústnej časti konania, žiadny dôkaz alebo tvrdenie uvedené žalobkyňou nie je založené na tých dokumentoch, o ktorých Komisia tvrdí, že ich nemala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia ani v rámci spisu, ktorý bol podkladom napadnutého rozhodnutia, ani v rámci súvisiaceho spisu.
- 105 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na prílohe 18 k žalobe, podľa ktorej Sowagep v decembri 1997 sľúbila nový vklad do imania Verlipack vo výške 100 miliónov BEF, stačí konštatovať, že žalobkyňa sama tvrdí, že toto tvrdenie nemá na prejednávajúcu vec žiadny vplyv.
- 106 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva jednak, že žalobkyňa sa nemôže odvolávať na dokumenty uvedené v bode 76 tohto rozsudku, ktoré sú teda odmietnuté, jednak, že námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou je potrebné zamietnuť.

O veci samej

- ¹⁰⁷ Na podporu svojej žaloby uvádza žalobkyňa štyri žalobné dôvody, založené na porušení: po prvé článku 87 ods. 1 ES a článkov 7 a 13 nariadenia č. 659/1999, po druhé zásady proporcionality a článku 14 nariadenia č. 659/1999, po tretie zásady rovnosti zaobchádzania a po štvrté povinnosti odôvodnenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 87 ods. 1 ES a článku 7 v spojení s článkom 13 nariadenia č. 659/1999

- ¹⁰⁸ Žalobkyňa rozdeľuje prvý uvádzaný žalobný dôvod na tri časti, ktoré sa týkajú najskôr existencie pomoci zvýhodňujúcej niektoré podniky, ďalej skutočnosti, že v prípade, že došlo k zvýhodneniu, žalobkyňu nemožno považovať za zvýhodnený podnik v zmysle článku 87 ods. 1 ES, a nakoniec narušenia hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu v rámci Spoločenstva.

O prvej časti týkajúcej sa existencie pomoci zvýhodňujúcej niektoré podniky

— Tvrdenia účastníkov konania

- ¹⁰⁹ Žalobkyňa sa po prvé domnieva, že úvaha obsiahnutá v napadnutom rozhodnutí, teda to, že žalobkyňa mala určitý a vymáhateľný dlh v hodnote 113 712 000 BEF, ktorý splatila postúpením 9 704 akcií, ktorými disponovala v spoločnosti Verlipack Holding II a ktorých hodnota bola nízka, či dokonca nulová, je zjednodušujúca.

Takáto úvaha je totiž založená výlučne na zohľadnení *in abstracto* pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF a vôbec nezohľadňuje skutkové okolnosti alebo ekonomickú realitu. Napadnuté rozhodnutie opisuje uvedený dlh tak, akoby išlo o povinnosť vrátenia prostriedkov skutočne poskytnutých verejnými orgánmi žalobkyni, čo v tomto prípade neplatí.

- 110 Žalobkyňa teda uvádza, že dohodou z 18. decembra 1996 bola donútená odkúpiť akcie od regiónu Valónsko a nechala si ich len veľmi krátky čas, teda od 18. decembra 1996 do 11. apríla 1997, dátumu, keď Heye prevzala kontrolu nad Verlipack Holding II. Od začiatku bolo jasné, že skutočným príjemcom je spoločnosť Verlipack Holding I, ktorá mala byť kontrolovaná spoločnosťou Heye. Majetková hodnota týchto akcií bola teda pre žalobkyňu nulová. Okrem toho to neboli len ekonomické úvahy, ktoré mali Komisii naznačiť, že dohoda z 18. decembra 1996 nebola transakciou uzavretou žalobkyňou dobrovoľne. Komisia bola v priebehu konania vo veci formálneho zisťovania písomne úplne informovaná o skutočnosti, že uvedená dohoda bola žalobkyni vnútená. Zo správy z 25. mája 1998 zaslanej regiónom Valónsko Komisii teda vyplýva, že región Valónsko stratil akúkoľvek dôveru v žalobkyňu a želal si byť súčasťou skupiny kontrolovanej Heye. Región Valónsko teda od skupiny Beaulieu požadoval, aby od neho pred vstupom nového partnera medzi akcionárov skupiny Verlipack odkúpila celý podiel. Heye si súbežne s tým neželala pridružiť sa k skupine, v ktorej majú podiel verejné orgány.
- 111 Po druhé sa žalobkyňa domnieva, že nútené odkúpenie akcií Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin sa nemôže analyzovať ako výhoda v zmysle článku 87 ES.
- 112 Pokiaľ ide v prvom rade o objektívne ohodnotenie dotknutých akcií, nemožno spochybňovať, že skutočná hodnota akcií určite nebola 113 712 000 BEF. Región Valónsko okrem toho v liste z 11. januára 2000 zaslanom Komisii, ktorý bol

zaevidovaný 15. januára 2001, uznal, že cena založená na kráľovskom nariadení z roku 1985 je neprimeraná a bez akéhokoľvek vzťahu s ekonomickou hodnotou akcií a podielov na zisku, pričom keby ohodnotenie vykonal odborník, prišiel by k záveru, že hodnota odkúpených akcií bola nulová. Toto konštatovanie je potvrdené listom Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 adresovanom Komisii, podľa ktorého bola finančná situácia troch spoločností Verlipack znepokojujúca a predajná cena akcií a podielov na zisku stanovená na základe kráľovského nariadenia z roku 1985 už nezodpovedala ich skutočnej hodnote. Žiadny normálny podnikateľský subjekt by nechcel uskutočniť takú kúpu za takých podmienok, takže túto kúpu nemožno vzhľadom na okolnosti veci považovať za dobrovoľné nadobudnutie. Okrem toho, v čase odkúpenia Heye neprijala žiadny záväzok, pokiaľ ide o jej prípadný vstup do imania skupiny Verlipack, a taký záväzok bol prevzatý až dohodou z 26. decembra 1996 medzi Imcopack Vlaanderen a Imcopack Wallonie na jednej strane a spoločnosťou Heye na druhej strane.

- 113 Dôsledkom kúpy týchto akcií bolo aj to, že región Valónsko úplne vystúpil z Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin, čo predstavovalo ďalšiu významnú nevýhodu.

- 114 Fakt, že skutočná hodnota akcií bola už v tej dobe nulová, prípadne až záporná, je potvrdený jednak rozhodnutím 2001/856, ktorého bod 104 uvádza, že „výsledky dosiahnuté závodmi v Ghlin a v Jumet poukazujú na výrazné prevádzkové straty, ako aj výrazne znížený obrat za rok 1996 v porovnaní s predchádzajúcimi rokmi“, ktorého bod 107 upresňuje, že „Komisia berie na vedomie, že finančná situácia Verlipack pred vstupom Heye nemohla vykazovať životaschopnosť“, a ktorého bod 115 uzaviera, že „prevádzkové výsledky [Verlipack] pred vstupom Heye nepochybne preukazujú ťažkosti tejto skupiny“. Komisia okrem toho sama poznala katastrofálnu finančnú situáciu, v ktorej sa nachádzala Verlipack na konci roku 1996. V bodoch 11 a 12 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že „obe spoločnosti

usadené vo Valónsku zaznamenali v tej dobe straty“, teda v roku 1995 a v roku 1996, a že „skupina Verlipack nebola schopná načas splácať bankové pôžičky z konca roka 1996“. Úvaha, ktorú Komisia rozvíja na účely nepriznania akejkoľvek hodnoty 9 704 akciám Verlipack Holding II, sa má použiť aj na dotknuté akcie.

- 115 Tento nedostatok životaschopnosti skupiny Verlipack v roku 1996 konštatoval aj generálny advokát Jacobs vo svojich návrhoch k rozsudku z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia, už citovanému v bode 44 vyššie (Zb. s. I-6934).
- 116 Aj keď Komisia zotrvala na svojej pozícii, pokiaľ ide o hodnotu akcií v roku 1996, žalobkyňa trvá na tom, aby vypracovala hodnotiacu správu na podporu svojej pozície a aby uviedla, v akom rozsahu zohľadnila predovšetkým situáciu spoločností skupiny Verlipack a skutočnosť, že s akciami nebolo spojené žiadne hlasovacie právo, a že aj po ich premene na akcie s hlasovacím právom predstavovali len minimálne percento imania Verlipack.
- 117 Okrem toho ďalšie dve tvrdenia podporujú túto analýzu, podľa ktorej sumu 113 712 000 BEF nemožno považovať za úroveň poskytnutej výhody: po prvé, podľa občianskeho práva táto pohľadávka zanikla. Z dôvodu vykonania dodatku z 20. novembra 1998 zanikla podľa záväzkového práva; po druhé, suma 113 712 000 BEF bola žalobkyni uložená regiónom Valónsko na základe kráľovského nariadenia z roku 1985.
- 118 Žalobkyňa v tejto súvislosti uvádza, že región Valónsko sa na odôvodnenie ekonomicky nadmernej ceny stanovenej v dohode z 18. decembra 1996 dovoľával právneho záväzku vo veci, takže cena uložená zákonom alebo zmluvou bola prezentovaná ako nezjednatelná a uložená.

- 119 Žalobkyňa trvá najskôr na upresnení, že kráľovské nariadenie z roku 1985, predovšetkým jeho článok 3, vôbec nezavádza povinnosť odkúpenia, týka sa však práva odkúpenia, ďalej že stanovuje, že dohoda o upísaní musí stanoviť právo odkúpenia a upraviť jeho podmienky, ktoré sú v tomto prípade obsiahnuté v článku 11 a v prílohe 1 dohody z 30. apríla 1985, a nakoniec, že poskytuje podniku, do ktorého štát investuje, právo odkúpiť cenné papiere od štátu stanovením ceny, ktorá nemôže byť nižšia než 80 % emisnej ceny. Toto ustanovenie nevylučuje, že štát môže nad rámec dohody o upísaní poskytnúť opciu na kúpu tak, že stanoví cenu nižšiu než 80 % emisnej ceny. Toto ustanovenie sa netýka situácií, v ktorých sám štát chce vystúpiť z imania alebo núti súkromný podnik prevziať jeho podiel. Akýkoľvek iný výklad by znamenal, že štát by bol ako akcionár uväznený a nemohol by nikdy predať svoj podiel. Článok 3 kráľovského nariadenia z roku 1985 teda nijako nebráni dohode z 18. decembra 1996 a dodatku z 20. novembra 1998, ktoré sa zjavne nezakladajú na práve odkúpenia obsiahnutom v dohode z 30. apríla 1985.
- 120 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého žalobkyňa uzavretím dodatku z 20. novembra 1998 porušila článok 3 kráľovského nariadenia z roku 1985 je teda nesprávne, pretože región Valónsko nebol zo zákona povinný stanoviť cenu postúpenia akcií na 80 % ich menovitej hodnoty.
- 121 Tvrdenie, podľa ktorého cena 113 712 000 BEF za akcie kategórie B a podiely na zisku kategórie I bola uložená dohodou z 30. apríla 1985, tiež nemožno prijať.
- 122 Žiadne z ustanovení dohody z 30. apríla 1985, predovšetkým jeho články 10 a 11, nie je totiž na prejednávajúcu vec použiteľné. Článok 10 uvedenej dohody totiž stanovuje podmienku, ktorú nemožno splniť v rámci dohody z 18. decembra 1996, pretože povinnosť odkúpenia stanovená týmto ustanovením sa uplatní len „pokiaľ to prenesený zisk a disponibilné rezervy spoločnosti umožnia“. Žalobkyňa, s ktorou nemožno zaobchádzať rovnako ako s pánom De Clerckom, okrem toho nevedela

o dokumente, z ktorého vyplýva, že prevzala túto špecifickú povinnosť a že tento článok 10 nie je ustanovením uloženým kráľovským nariadením z roku 1985. Pokiaľ ide o článok 11 dohody z 30. apríla 1985, je síce v súlade s kráľovským nariadením z roku 1985, ale v prejednávanej veci nie je relevantný. Tak tento článok, ako aj dohoda zavádzajúca opciu obsiahnutá v prílohe 1 dohody z 30. apríla 1985 priznávajú spoločnostiam Verlipack len opčné právo a nie povinnosť odkúpenia, pričom sa pripomína, že toto právo sa priznáva posledným uvedeným a nie žalobkyni.

- 123 Nakoniec, štyri mesiace po dohode z 18. decembra 1996, región Valónsko dojednal s Heye analogickú povinnosť kúpy, v rámci ktorej sa vzdal prehnanej ceny založenej na všeobecnej povinnosti, pretože, ako vyplýva z článku 1 opčnej dohody, odkázal sa na čistú hodnotu majetku, a teda na skutočnú hodnotu dotknutých akcií ako na kritérium určenia ceny, a nie na emisnú cenu.
- 124 Dodatok z 20. novembra 1998, ktorý Komisia neoprávnene považuje za úplne samostatnú dohodu, čo je nelogické vzhľadom na jeho znenie (jeho názov, odôvodnenia a ustanovenia preukazujú, že uvedený dodatok nie je samostatný, ale že je naopak súčasťou dohody z 18. decembra 1996), a stráca zo zreteľa skutočnosť, že táto transakcia sa týka platby za akcie nadobudnuté žalobkyňou v roku 1996, teda len prispôsobuje cenu transakcie tým, že prispôsobuje platobný režim režimu, ktorý už bol priznaný spoločnosti Heye, pričom žalobkyni sa umožnilo zaplatiť regiónu Valónsko za povinne nadobudnuté akcie prevodom určitého počtu akcií ekvivalentnej skutočnej ekonomickej hodnoty.
- 125 V druhom rade, pokiaľ ide o konkrétne posúdenie aspektu „výhody“, žalobkyňa najskôr uvádza, že prevzaté akcie jej neposkytli žiadnu dodatočnú kontrolu, pretože s nimi nebolo spojené hlasovacie právo, pokým ich vlastnil región Valónsko (ktorý ich teda v žiadnom prípade nemohol použiť na zásah do procesu prijímania rozhodnutí spoločností Verlipack), ďalej, že na základe toho, že vlastnila dotknuté

akcie, nezískala žiadnu dividendu alebo inú finančnú výhodu, a nakoniec, že nemohla dotknuté akcie zmeniť na hotovosť, pretože v rámci vstupu Heye musela vložiť dotknuté akcie so svojou kontrolnou účasťou do Verlipack Holding I.

- 126 Komisia teda mala preskúmať celkový kontext skutkových okolností, neanalyzovať skutkové okolnosti izolovane a vychádzať z ekonomickej reality bez toho, aby obmedzila svoju analýzu na formálne právne aspekty, ako rozhodol Súdny dvor vo vzťahu k určeniu hodnoty akcií v rozsudku z 24. októbra 1996, Nemecko a i./Komisia (C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Zb. s. I-5151, bod 36). Podľa žalobkyne je prístup Komisie reštriktívny, keďže sa obmedzil na menovitú hodnotu akcií, ktoré bola žalobkyňa donútená nadobudnúť, a vylúčil akékoľvek iné faktory.
- 127 Žalobkyňa ilustruje nesprávnosť analýzy Komisie tým, že aj keby jej región Valónsko, namiesto aby jej predal akcie a stanovil, že k úhrade dôjde neskôr buď vyplatením hotovosti alebo plnením namiesto zaplattenia, bezplatne poskytol akcie od začiatku bez akejkoľvek odmeny alebo odplaty, na posúdenie toho, či došlo k výhode a aký bol jej rozsah, by bolo potrebné zohľadniť iba hodnotu akcií nadobudnutých bezplatne. Žalobkyňa sa preto domnieva, že je potrebné zohľadniť osobitné okolnosti tejto veci, teda nútené odkúpenie a umelo stanovenú cenu, a že keďže situácia v prejednávanej veci je absolútne porovnateľná so situáciou uvedenou vyššie, musia byť predmetom rovnakej analýzy s ohľadom na právo v oblasti štátnej pomoci. Žalobkyňa totiž v obidvoch prípadoch vlastnila určité akcie a to, či sa toto bezplatné poskytnutie uskutočnilo priamo alebo prostredníctvom odpustenia platby, by malo byť nepodstatné. Komisia teda mala namiesto toho, aby vychádzala z pohľadávky *in abstracto*, rozšíriť svoju analýzu na skutočnú hodnotu aktív, ktoré boli postúpené žalobkyni. Len táto analýza by jej umožnila posúdiť, či v ekonomickej realite ide o výhodu.

128 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 129 Po prvé, je potrebné preskúmať tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého bola regiónom Valónsko donútená nadobudnúť dohodou z 18. decembra 1996 14 214 akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I za sumu 113 712 000 BEF, tvrdenie, ktoré sa opiera o správu z 25. mája 1998, v ktorej belgické orgány Komisii uviedli, že „keďže región Valónsko stratil dôveru v skupinu Beaulieu, stanovil ako podmienku schválenia transakcie vytvorenia dvoch holdingov odkúpenie svojich akcií v závodoch Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet“.
- 130 Na úvod je potrebné konštatovať, že odkúpenie akcií, ktoré sú predmetom dohody z 18. decembra 1996, Komisia v napadnutom rozhodnutí nekvalifikuje ako štátnu pomoc.
- 131 V súvislosti s týmto konštatovaním je potrebné uviesť, že podľa článku 3 dodatku z 18. novembra 1987 „s účinnosťou od 1. októbra 1987 sa dolupodpísaní Imcour NV a pán R. De Clerck neodvolateľne zaväzujú prevziať a vykonať všetky práva a povinnosti definované v dohode z 30. apríla 1985 a v jej prílohe, ktorých držiteľmi k tomuto dňu boli Adsum NV a pán De Backer.“
- 132 Medzi týmito povinnosťami bola povinnosť uvedená v článku 10 prvom odseku dohody z 30. apríla 1985, ktorý stanovil, že Adsum sa zaväzuje k tomu, aby od piateho hospodárskeho roku po podpise uvedenej dohody tri spoločnosti Verlipack

odkúpili každý rok 10 % akcií kategórie B (odkúpenie za ich menovitú hodnotu) a 10 % podielov na zisku kategórie I (odkúpenie za jednotkovú cenu 10 000 BEF) vlastnených SNRSN, pokiaľ to prenesený zisk a disponibilné rezervy týchto spoločností umožnia. Podľa článku 10, tretieho odseku uvedenej dohody, v prípade, že nedôjde k takýmto dohodám, Adsum v každom prípade vykoná povinnosti stanovené v uvedenom článku.

- 133 Dodatok z 18. novembra 1987 okrem toho upresňoval, že došlo k zmene na úrovni kontroly riadenia spoločností Verlipack a že minister hospodárstva a minister financií dali svoj súhlas 17. novembra 1987 v súlade s článkom 14 druhým odsekom dohody z 30. apríla 1985.
- 134 Nakoniec, článok 16 dohody z 30. apríla 1985 stanovoval, že stanovy spoločností sa zmenia, aby sa zohľadnili doložky obsiahnuté v rovnakej dohode.
- 135 Z týchto skutočností vyplýva, že žalobkyňa pri plnej znalosti veci súhlasila s prevzatím nielen práv, ale aj povinností definovaných v dohode z 30. apríla 1985, ktoré Adsum a pán De Backer mali voči spoločnosti Verlipack a belgickému štátu, a ktoré mali v súlade s článkom 16 tejto dohody tvoriť integrálnu súčasť stanov spoločností Verlipack. Imcour Holding, ktorého nástupcom bola žalobkyňa, sa predovšetkým na základe článku 3 dodatku z 18. novembra 1987 neodvolateľne zaviazal dodržiavať povinnosti, ako aj podmienky odkúpenia akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktoré vlastnila SNRSN v imaní Verlipack.
- 136 Žalobkyňa okrem toho nemôže odmietaať uplatniteľnosť takej povinnosti odkúpenia tým, že sa odvoláva na podmienku týkajúcu sa existencie prenesených ziskov a disponibilít rezerv spoločností Verlipack uvedenú v článku 10, prvom odseku

dohody z 30. apríla 1985, keďže podľa článku 10, tretieho odseku tejto dohody žalobkyňa mala v každom prípade sama odkúpiť akcie kategórie B a podiely na zisku kategórie I vlastnené SNRSN, ak by ich nenadobudli spoločnosti Verlipack.

- 137 Je tiež potrebné uviesť, že žalobkyňa mala z plánovaného odkúpenia akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktoré bolo predmetom dohody z 18. decembra 1996, viacero výhod.
- 138 V prvom rade, žalobkyňa okamžite nadobudla vlastníctvo všetkých akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I dovtedy vlastnených valónskymi orgánmi, ktoré mala v každom prípade kupovať ročne po častiach na základe dodatku z 18. novembra 1987, čo jej teda umožnilo prístup k reštrukturalizácii Verlipack tým, že k nej pridružila Heye, a zjednodušiť štruktúru skupiny prevedením všetkých akcií na Verlipack Holding I.
- 139 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva zo spisu (pozri najmä body 11 a 12 napadnutého rozhodnutia, bod 23 žaloby a body 6 a 7 listu Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 zaslaného Komisii), v roku 1996 bola situácia spoločností skupiny Verlipack taká znepokojujúca, že sa vstup špecialistu v oblasti skla javil ako nevyhnutný, aby sa umožnila náprava ekonomickej situácie skupiny. Tento špecialista, v tomto prípade Heye, okrem toho nechcel vstúpiť do imania skupiny, v ktorej majú podiel verejné orgány, čo z pohľadu Heye „mohlo predstavovať nebezpečenstvo zmeny väčšiny v prípade spojenectva medzi regiónom Valónsko a skupinou Beaulieu“.
- 140 Toto konštatovanie uvedené v správe z 25. mája 1998 žalobkyňa napokon nespochybňuje a v bode 22 svojej žaloby tvrdí, že „skupina Beaulieu má silný pocit,

že verejný akcionár už nie je pripravený aktívne podporiť tri spoločnosti Verlipack a že tieto spoločnosti bez radikálnych opatrení spejú k bankrotu. Beaulieu teda pripravuje záchrannú operáciu a hľadá na tento účel strategických partnerov, ktorí majú uznávané skúsenosti na trhu so sklom. V tomto kontexte sa začína rokovať s... Heye..., jedným z najväčších nemeckých výrobcov skla“.

141 Z listu Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 zaslaného Komisii navyše vyplýva, že „Beaulieu a Heye, ako aj región Valónsko začali rokovania s cieľom zorganizovať prevod skupiny Verlipack na Heye a uviesť do prevádzky novú finančnú štruktúru zavedenú v apríli 1997“ a že „v dôsledku dohody medzi Beaulieu a Heye sa dohodlo, že akcie a podiely na zisku vlastnené regiónom Valónsko vo Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet má odkúpiť Beaulieu pred akýmkoľvek novým zásahom regiónu Valónsko“.

142 Región Valónsko sa okrem toho aktívne zúčastňoval na reštrukturalizácii skupiny Verlipack určenej na zastavenie hroziacich strát. Ako vyplýva z bodov 18 až 22 rozhodnutia 2001/856, región Valónsko poskytol Heye v roku 1997 dve pôžičky, každú vo výške 250 miliónov BEF, ktorými sa financoval vklad tejto spoločnosti do imania skupiny Verlipack na účely uvedenej reštrukturalizácie (pozri v tejto súvislosti aj rozsudok z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia, už citovaný v bode 44 vyššie, body 22 až 24).

143 V druhom rade, v kontexte vyššie uvedených rokovaní a dohody, ku ktorým došlo medzi Beaulieu a Heye, je okrem toho potrebné uviesť aj výhody získané žalobkyňou, pokiaľ ide o cenu akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktoré nadobudla, ako aj podmienky ich zaplatenia.

- ¹⁴⁴ Zatiaľ čo teda najskôr podľa dohody z 30. apríla 1985, ku ktorej žalobkyňa pristúpila dodatkom z 18. novembra 1987, mala žalobkyňa zaplatiť dohodnutú cenu postupne v splátkach, dohodou z 18. decembra 1996 sa žalobkyni poskytla možnosť odložiť zaplatenie ceny dotknutých akcií a podielov na zisku na 31. december 2001, a to bez úrokov, bez ohľadu na skutočnosť, že okamžite nadobudla všetky tieto akcie a podiely na zisku, a mohla teda uľahčiť reštrukturalizáciu Verlipack.
- ¹⁴⁵ Ďalej, v rozpore s tvrdením žalobkyne, že cena nebola zjednatelná, zatiaľ čo mala zaplatiť sumu 142 140 000 BEF zodpovedajúcu 100 % menovitej hodnoty dotknutých akcií a podielov na zisku, bolo jej poskytnuté zníženie o sumu 28 428 000 BEF, pričom zaplatená cena zodpovedala aj napriek okamžitému nadobudnutiu vlastníckeho práva a právu zaplatiť sumu 113 712 000 BEF až 31. decembra 2001, a to bez úrokov, 80 % emisnej ceny v súlade s článkom 3 kráľovského nariadenia z roku 1985.
- ¹⁴⁶ Nakoniec, táto analýza vyplýva aj z listu Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 zaslanému Komisii, podľa ktorého „skupina Beaulieu súhlasila s odkúpením týchto akcií a podielov na zisku výmenou za výhodné platobné podmienky, teda dobu splatnosti štyroch rokov bez úrokov, aby mohla uľahčiť plánovanú reštrukturalizáciu pod vedením Heye v spolupráci s regiónom Valónsko“.
- ¹⁴⁷ Posledný bod správy z 25. mája 1998 uvedený žalobkyňou na podporu jej tvrdenia založeného na neexistencii priestoru na vyjednávanie pri odkúpení dotknutých akcií a podielov na zisku dohodou z 18. decembra 1996 treba vykladať vo svetle celkového vyššie uvedeného kontextu odkúpenia, predovšetkým vo svetle preukázanej existencie rokovaní medzi Heye a žalobkyňou, ktoré viedli k dohode a k súhlasu poslednej uvedenej s dotknutým odkúpením za vyššie uvedených podmienok, a nemožno ho chápať tak, že preukazuje donútenie zo strany regiónu Valónsko voči žalobkyni.

148 Ďalšie body uvedenej správy z 25. mája 1998 okrem toho podporujú túto analýzu tým, že výslovne odkazujú na nutnosť previesť kontrolu skupiny na Heye s cieľom napraviť situáciu Verlipack, aby bolo možné zaručiť novému investorovi väčšinový podiel v tomto holdingu, čo vyplýva skôr z vôle žalobkyne pridružiť Heye k operácii nápravy ekonomickej situácie skupiny Verlipack.

149 Z toho teda vyplýva, že s ohľadom na povinnosť odkúpenia akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktorú žalobkyňa prevzala v dodatku z 18. novembra 1987, ako aj na dohodu medzi skupinou Beaulieu a Heye, ktorá uvedenému odkúpeniu predchádzala, a na výhody z nej vyplývajúce, je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobkyne založené na skutočnosti, že bola k takému kroku donútená valónskymi orgánmi.

150 Po druhé, je potrebné preskúmať tvrdenie žalobkyne, že cena dotknutých akcií a podielov na zisku, ktorých hodnota bola nulová, či dokonca záporná, bola v dohode z 18. decembra 1996 nadhodnotená a že predmetom dodatku z 20. novembra 1998 bolo upraviť v nej stanovenú cenu na účely jej prispôbenia cene zaplatenej o štyri mesiace neskôr skupinou Verlipack Holding I, alebo, podľa žalobkyne, spoločnosťou Heye v dohode z 9. apríla 1997 v rámci analogickej povinnosti kúpy akcií, ktorých cena bola stanovená na základe ich skutočnej hodnoty a nie na základe ich menovitej hodnoty.

151 V prvom rade, pokiaľ ide o nadhodnotenie ceny stanovenej v dohode z 18. decembra 1996, je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa jednak tým, že dodatkom z 18. novembra 1987 pristúpila k dohode z 30. apríla 1985, súhlasila, že odkúpi akcie kategórie B a podiely na zisku kategórie I Verlipack vlastnené SNRSN podľa časového harmonogramu a za cenu v ňom stanovenú, jednak vedela o tom, že podľa kráľovského nariadenia z roku 1985, už špecificky spomenutého v článku 4, písm. f), poslednom pododseku dohody z 30. apríla 1985, nemohla byť cena prioritných akcií bez hlasovacieho práva nižšia než 80 % ich emisnej ceny.

- 152 Zo znenia listu z 11. januára 2001, zaevidovaného 15. januára 2001, ktoré je prevzaté v bode 97 tohto rozsudku, okrem toho vyplýva, že valónske orgány napísali Komisii, že cena 113 712 000 BEF zodpovedala podľa kráľovského nariadenia z roku 1985 80 % hodnoty týchto dotknutých akcií a podielov na zisku na základe ich emisnej ceny.
- 153 Z listu Belgického kráľovstva z 26. júla 2001 zaslaného Komisii tiež vyplýva, že belgické úrady v odpovedi na tvrdenie Komisie, že „povinnosť stanoviť cenu zodpovedajúcu 80 % emisnej ceny je povinnosťou stanovenou zákonom, ktorá sa ukladá bez rozdielu každému, kto chce kúpiť tento druh prioritných akcií“, uviedli, že už zohľadnili skutočnosť, že kráľovské nariadenie nestanovilo podmienky, za ktorých sa mala platba uskutočniť, a že dohodnuté osobitné podmienky boli odôvodnené dodatočnými výdavkami, ktoré pre skupinu Beaulieu vyplynuli z uplatnenia belgickej právnej úpravy.
- 154 Ako teda vyplýva z bodov 77 až 79 napadnutého rozhodnutia, belgické orgány síce potvrdili skutočnosť, že dotknuté akcie a podiely na zisku boli zaplatené za cenu, ktorá podľa nich nezodpovedala ekonomickej realite, túto cenu však odôvodnili kráľovským nariadením z roku 1985 použiteľným na akékoľvek akvizičné operácie takého druhu, o aký ide v prejednávanej veci, a v listoch z 11. januára a 26. júla 2001 uvedených v bodoch 152 a 153 tohto rozsudku zdôraznili, že tieto dodatočné výdavky kompenzovali poskytnutím výhodných platobných podmienok, teda zaplatením žalobkyňou štyri roky po prevode vlastníctva, bez úroku, ako aj súhlasom skupiny Beaulieu s touto cenou.
- 155 Okrem toho, z bodov 10 a 13 rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania je zrejmé, že výška majetku bola vyššia než dlhy, keďže majetok pozostávajúci z troch závodov (Ghlin, Jumet a Mol) bol ohodnotený na sumu 515 miliónov BEF a dlhy na viac než 362,8 miliónov BEF.

- 156 Nakoniec je potrebné konštatovať, že zo spisu nevyplýva, že by žalobkyňa v rámci nejakého vnútroštátneho súdneho konania spochybnila či už svoju povinnosť zaplatiť cenu za dotknuté akcie a podiely na zisku uvedenú v dohode z 18. decembra 1996, s ktorou napokon súhlasila, alebo uplatniteľnosť kráľovského nariadenia z roku 1985.
- 157 V druhom rade, pokiaľ ide o predmet dodatku z 20. novembra 1998, je potrebné konštatovať, že ako dôvody zániku dlhu stanovuje buď zaplatenie sumy 113 712 000 BEF alebo prevod 9 704 akcií z imania spoločnosti Verlipack Holding II.
- 158 Keďže sa teda preukázalo, že pohľadávka mohla zaniknúť nielen zaplatením sumy 113 712 000 BEF, ale aj prevedením 9 704 akcií nulovej hodnoty, je potrebné konštatovať, že predmetom dodatku z 20. novembra 1998 nemohlo byť prispôsobenie ceny dohodnutej v dohode z 18. decembra 1996 cene stanovenej v dohode z 9. apríla 1997, keďže tento dodatok podľa vlastného znenia len pridával možnosť zániku dlhu prevodom akcií nulovej hodnoty.
- 159 Napokon, ak by existovala vôľa pristúpiť k prispôsobeniu ceny, možno rozumne predpokladať jednak, že by bolo stanovené aj zníženie ceny splatnej prevodom, jednak, že taký dodatok by nebol prijatý 20. novembra 1998, teda približne dvadsať mesiacov po podpísaní dohody z 9. apríla 1997 medzi regiónom Valónsko a Verlipack Holding I (vlastneným spoločnosťou Heye), v čase, keď bola, ako vyplýva z bodu 75 napadnutého rozhodnutia, spoločnosť Verlipack Holding II navyše v platobnej neschopnosti. Obchodný súd v Monse totiž rozsudkom z 31. mája 1999 konštatoval, že k platobnej neschopnosti Verlipack Holding II došlo v júni 1998.

¹⁶⁰ Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkyne založené na tom, že v roku 1996 bola skutočná hodnota akcií nulová, či dokonca záporná, a že predmetom dodatku z 20. novembra 1998 bolo prispôsobenie ceny stanovenej v dohode z 18. decembra 1996 cene, ktorá bola stanovená v dohode z 9. apríla 1997, nemožno prijať.

¹⁶¹ Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O druhej časti týkajúcej sa skutočnosti, že pokiaľ bola poskytnutá výhoda, žalobkyňu nemožno považovať za zvýhodnený podnik v zmysle článku 87 ods. 1 ES

— Tvrdenia účastníkov konania

¹⁶² Na podporu tejto časti žalobného dôvodu sa žalobkyňa opiera o rozhodnutie 2001/856, predovšetkým o jeho body 109 a 110, v ktorých Komisia uvádza, že príjemcom pomoci, ktorý ju bude musieť prípadne vrátiť, nie je nevyhnutne podnik, ktorý priamo dostal prostriedky od verejných orgánov, ale ten podnik, ktorý z nich mal skutočný úžitok. Podľa bodu 110 rozhodnutia 2001/856 je to potvrdené judikatúrou Súdneho dvora, ktorý rozlišuje medzi podnikmi, ktoré slúžili len ako prostredníci na prevod prostriedkov, na jednej strane, a podnikmi, ktoré z nich mali prospech, ktorý by z nich mohol urobiť príjemcov, na druhej strane. Žalobkyňa však opätovne tvrdí, že akcie, ktoré bola donútená odkúpiť, vlastnila len obmedzený čas a nemala v úmysle nechať si ich. Ako vyplýva zo správy regiónu Valónsko z 25. mája 1998 zaslanej Komisii, nútené odkúpenie týchto akcií by sa malo chápať vo svetle skutočnosti, že Heye mala prevziať kontrolu nad skupinou Verlipack, čo je dôvod, pre ktorý boli dotknuté akcie umiestnené v spoločnosti Verlipack Holding I a nepriamo sa dostali do rúk Heye.

163 Žalobkyňa sa teda domnieva, že nemôže byť považovaná za zvýhodnenú v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

164 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je v rozsahu, v ktorom považuje žalobkyňu za príjemcu štátnej pomoci, v rozpore tak s článkom 87 ods. 1 ES, ako aj s ustanovením článku 7 v spojení s článkom 13 nariadenia č. 659/1999.

165 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

166 Je potrebné po prvé konštatovať, že pokiaľ sa tvrdenie žalobkyne zakladá na údajnom donútení vykonanom voči nej pri odkúpení 14 214 akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I dohodou z 18. decembra 1996, treba ho zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 129 až 149 tohto rozsudku.

167 Po druhé, ani za predpokladu, že tvrdenie žalobkyne sa nemá chápať vo svetle tohto núteného odkúpenia, ho nemožno prijať.

168 Ako totiž bolo konštatované v bodoch 131 až 149 tohto rozsudku, žalobkyňa na základe záväzku, ktorý prijala Adsum v rámci dohody z 30. apríla 1985, ku ktorej žalobkyňa pristúpila dodatkom z 18. novembra 1987, a ktorý bol prevzatý v dohode

z 18. decembra 1996, súhlasila s odkúpením akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktoré vlastnil región Valónsko v imaní SA Verlipack Jumet a SA Verlipack Ghlin, za sumu 113 712 000 BEF.

- ¹⁶⁹ Región Valónsko, ktorý mal určitú a likvidnú pohľadávku vo výške 113 712 000 BEF voči žalobkyni, sa teda 20. novembra 1998 nevyhnutne vzdal tejto pohľadávky výmenou za akcie v imaní spoločnosti, ktorých hodnota bola v tom čase nulová, čo žalobkyňa nespochybňuje. Žalobkyňa však nepreukázala, že po tomto vzdaní sa pohľadávky v novembri 1998 previedla túto sumu do imania Verlipack Holding II alebo inej spoločnosti, ktorá by sa tak stala jej príjemcom, takže táto suma zostala v majetku žalobkyne.
- ¹⁷⁰ Komisia teda správne usúdila, že žalobkyňa mala úžitok z prevodu verejných prostriedkov vo svoj prospech.
- ¹⁷¹ Z toho vyplýva, že druhú časť tohto žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O tretej časti týkajúcej sa narušenia hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu v rámci Spoločenstva

— Tvrdenia účastníkov konania

- ¹⁷² Žalobkyňa uvádza, že Komisia je v bodoch 70 až 72 napadnutého rozhodnutia veľmi stručná, pokiaľ ide o analýzu oboch podmienok týkajúcich sa narušenia

hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu v rámci Spoločenstva, pretože sa uspokojuje s tvrdením, že tieto podmienky sú splnené, keďže skupina Beaulieu je na trhu s textilom významným hráčom a veľkú časť svojej produkcie vyváža.

- 173 To by znamenalo, že pri podnikateľských subjektoch, ako je skupina Beaulieu, by Komisia bola oslobodená od povinnosti preukázať, že tieto dve podmienky sú splnené. Žalobkyňa je však podľa svojho názoru, po prvé, dotknutá ako akcionár spoločností Verlipack a nie ako výrobca textilu a skutočnosť, že bola donútená nadobudnúť akcie skupiny vyrábajúcej obalové sklo a vložiť ich do holdingu kontrolovaného iným subjektom na tomto trhu, má malú súvislosť s textilnou činnosťou skupiny Beaulieu. Za týchto podmienok žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že sa pomoc nachádza na trhu odlišnom od toho, na ktorom došlo k narušeniu hospodárskej súťaže, je napadnuté rozhodnutie nesprávne, keďže, pokiaľ ide o dve podmienky uvedené v článku 87 ods. 1 ES, odkazuje len na postavenie skupiny Beaulieu na trhu s textilom. Po druhé, skutočnosť, že zo svojho majetku vyňala prostriedky, ktoré vložila do Verlipack, sťažila, a nie podporila, jej činnosť v oblasti textilu, a to tým skôr, že strata vyplývajúca z tejto investície je významná.

- 174 Požadovaním zaplatenia sumy uvedenej v napadnutom rozhodnutí Komisia nenapravila narušenie hospodárskej súťaže, práve naopak, a trestá skupinu Beaulieu, zatiaľ čo verejný sektor sám uznal, že cena zaplatená žalobkyňou za akcie bola neprimeraná a že región Valónsko upravil protiplnenie prostredníctvom dodatku z 20. novembra 1998. Žalobkyňa navyše tieto akcie vo Verlipack Holding I vlastnila len počas obmedzeného obdobia a nemala z nich žiadnu finančnú alebo ekonomickú výhodu. Aj za predpokladu, že by žalobkyňa tieto akcie získala bezplatne, domnieva sa, že toto darovanie nemôže mať žiadny vplyv na hospodársku súťaž na trhu s textilom.

175 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 176 Na úvod je potrebné konštatovať, že touto časťou žalobného dôvodu žalobkyňa spochybňuje jednak analýzu vykonanú Komisiou, pokiaľ ide v prejednávanej veci o konštatovanie podmienok týkajúcich sa narušenia hospodárskej súťaže a ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi uvedených v článku 87 ods. 1 ES, jednak údajne stručné odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ ide o tieto dve podmienky, odôvodnenie, ktoré je aj predmetom štvrtého žalobného dôvodu, a preto bude skúmané v jeho rámci.
- 177 Po prvé, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa narušenia hospodárskej súťaže, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry pomoc, ktorej účelom je oslobodiť určitý podnik od nákladov, ktoré by inak musel znášať v rámci svojej priebežnej prevádzky alebo svojich bežných činností, v zásade narušuje podmienky hospodárskej súťaže (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júna 1995, Siemens/Komisia, T-459/93, Zb. s. II-1675, body 48 a 77 a citovanú judikatúru, a z 30. apríla 1998, Vlaamse Gewest/Komisia, T-214/95, Zb. s. II-717, bod 43).
- 178 Je tiež potrebné pripomenúť, že pokiaľ verejný orgán zvýhodňuje nejaký podnik pôsobiaci v sektore vyznačujúcom sa intenzívnou hospodárskou súťažou tým, že mu poskytne výhodu, dochádza k narušeniu hospodárskej súťaže alebo k nebezpečenstvu takého narušenia (rozsudok Vlaamse Gewest/Komisia, už citovaný v bode 177 vyššie, bod 46).

- 179 V prejednávanej veci, ako sa konštatovalo v rámci prieskumu prvej a druhej časti tohto žalobného dôvodu, sa región Valónsko vzdal pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF, ktorú mal voči žalobkyni vykonávajúcej svoju činnosť v sektore, ktorý je úplne otvorený hospodárskej súťaži, a to v sektore textilu.
- 180 Komisia teda v bode 71 napadnutého rozhodnutia oprávnene prišla k záveru, že sporná pomoc skreslila alebo mohla skresliť hospodársku súťaž.
- 181 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi, z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ finančná pomoc poskytnutá členským štátom posilňuje postavenie jedného podniku vo vzťahu k ostatným konkurenčným podnikom v obchode v rámci Spoločenstva, musí sa tento obchod považovať za ovplyvnený takou pomocou (rozsudky Súdneho dvora zo 17. septembra 1980, Philip Morris/Komisia, 730/79, Zb. s. 2671, bod 11, a zo 17. júna 1999, Belgicko/Komisia, C-75/97, Zb. s. I-3671, bod 47; rozsudky Súdu prvého stupňa Vlaamse Gewest/Komisia, už citovaný v bode 177 vyššie, bod 50; z 11. júla 2002, HAMSA/Komisia, T-152/99, Zb. s. II-3049, bod 220, a Fleuren Compost/Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 57).
- 182 V prejednávanej veci Komisia zostavila v bode 70 napadnutého rozhodnutia tabuľku, ktorú žalobkyňa nespochybnila a z ktorej vyplýva, že v oblasti kobercov a iných podlahových pokrývok z textilu existuje medzi Belgickom a zvyškom sveta rozsiahly obchod, keďže Belgicko vyviezlo v roku 1998 tovar za 2 009 560 000,84 eur a doviezlo tovar za 211 659 000,19 eur.
- 183 Z bodu 71 napadnutého rozhodnutia a predovšetkým z poznámky pod čiarou č. 17 okrem toho vyplýva, že žalobkyňa je najväčším európskym výrobcom kobercov a vyváža 98 % svojej produkcie. Komisia okrem toho uviedla, že predaje žalobkyne

dosiahli v roku 1997 výšku 4 379 764 000 BEF, v roku 1998 5 182 220 000 BEF a v roku 1999 4 821 857 000 BEF.

- ¹⁸⁴ Nakoniec tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého neboli podmienky uvedené v článku 87 ods. 1 ES v prejednávanej veci splnené, keďže sporná pomoc sa nachádza na inom trhu, než na ktorom došlo k narušeniu hospodárskej súťaže, nemožno prijať. Podľa napadnutého rozhodnutia sa totiž konanie o dotknutej štátnej pomoci týkalo skupiny Beaulieu, ktorá je, ako vyplýva z bodu 22 napadnutého rozhodnutia, zastrešená žalobkyňou. Poskytnutá pomoc vo výške 113 712 000 BEF, ktorá nebola, ako sa konštatovalo v bode 169 tohto rozsudku, prevedená do imania Verlipack Holding II alebo inej spoločnosti v sklárskom sektore, zostala v majetku skupiny Beaulieu. Táto pomoc tak mala nevyhnutne dopad na sektor činnosti, v ktorom pôsobí skupina Beaulieu, teda sektor textilu. Pomoc, ktorá bola poskytnutá žalobkyni, sa teda prejavila konkurenčnou výhodou na trhu s textilom.

- ¹⁸⁵ Z toho vyplýva, že tretiu časť žalobného dôvodu nemožno prijať a že je potrebné zamietnuť prvý žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality a článku 14 nariadenia č. 659/1999

Tvrdenia účastníkov konania

- ¹⁸⁶ Žalobkyňa pripomína, že podľa judikatúry nesmú akty inštitúcií Spoločenstva prekročiť hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa (rozsudok Súdneho dvora zo 17. mája 1984, Denkavit Nederland, 15/83, Zb.

s. 2171; rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. novembra 2001, *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisia*, T-9/98, Zb. s. II-3367), a že táto zásada je uvedená v článku 14 nariadenia č. 659/1999, ktorý stanovuje, že Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva Spoločenstva.

187 Žalobkyňa pritom tvrdí, že dokázala, že nútené odkúpenie dotknutých akcií a podielov na zisku v spoločnostiach Verlipack jej neposkytlo žiadnu finančnú alebo inú výhodu v zmysle článku 87 ES, takže je v rozpore so zásadou proporcionality nariadiť voči nej vymáhanie neexistujúcej pomoci.

188 Okrem toho, aj za predpokladu, že jej bola poskytnutá štátna pomoc, ktorá by ju zvýhodňovala, nie je možné kvantifikovať údajnú poskytnutú výhodu obvyklým spôsobom. Vo väčšine prípadov sa totiž predpokladá, že výška prevádzkovej pomoci, ktorá bola podniku poskytnutá, v podstate zodpovedá narušeniu hospodárskej súťaže v jeho sektore činnosti. V prejednávanom prípade však jednak nedošlo k priamemu prevodu hotovosti z verejného do súkromného sektora, jednak výhoda sa nenachádza v sektore jeho tradičnej činnosti. Je teda nesprávne vymedziť rozsah narušenia hospodárskej súťaže na trhu s textilom len podľa menovitej hodnoty akcií nadobudnutých žalobkyňou v skupine vyrábajúcej obalové sklo. Podľa žalobkyne zo všetkých skutkových okolností veci vyplýva, že menovitá hodnota akcií nemôže zodpovedať rozsahu namietaného narušenia hospodárskej súťaže na trhu s textilom nielen z dôvodu, že taká hodnota je neprimerane vysoká a vôbec nezodpovedá ich skutočnej hodnote, ale aj preto, lebo aj za predpokladu, že nútené odkúpenie akcií ju zvýhodnilo, jeho dôsledkom nemôže byť narušenie hospodárskej súťaže na trhu s textilom, keďže z bezplatného nadobudnutia akcií na trhu so sklom automaticky nevyplyva prevádzková výhoda na trhu s textilom.

189 Z týchto skutočností vyplýva, že tvrdenie Komisie, že na nápravu narušenia hospodárskej súťaže je potrebné vymôcť menovitú hodnotu akcií nadobudnutých

žalobkyňou, je v rozpore s ekonomickou realitou, takže Komisia vyžadovaním tohto vymáhania porušila zásadu proporcionality, ako aj článok 14 nariadenia č. 659/1999.

¹⁹⁰ Komisia navrhuje, aby sa tento žalobný dôvod zamietol.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

¹⁹¹ Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia porušila článok 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 a zásadu proporcionality tým, že požadovala vymáhanie pomoci, aj keď nútené odkúpenie akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I na základe dohody z 18. decembra 1996 jej neposkytlo žiadnu finančnú výhodu, stačí konštatovať, že v rozsahu, v akom toto porušenie spočíva na tvrdení týkajúcom sa údajného donútenia voči žalobkyni pri tomto odkúpení, je potrebné zamietnuť ho z dôvodov uvedených v bodoch 129 až 149 tohto rozsudku.

¹⁹² Za predpokladu, že tvrdenie žalobkyne nespočíva na takom donútení, ale len na samotnom odkúpení akcií, ktoré uskutočnila, je tiež potrebné zamietnuť ho.

¹⁹³ Je totiž potrebné konštatovať, že v prejednávanej veci, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, predovšetkým z jeho bodov 91 a 92, štátna pomoc spočíva v tom, že región Valónsko sa 20. novembra 1998 vzdal určitej pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF voči skupine Beaulieu výmenou za 9 704 akcií v imaní spoločnosti

Verlipack Holding II, ktoré boli v čase ich postúpenia, teda v decembri 1998, bez hodnoty, keďže majetok tejto spoločnosti bol 11. februára 1999 ohodnotený na 1 BEF.

- 194 Žalobkyňa teda vychádza z nesprávneho predpokladu, predovšetkým keď tvrdí, že rozsah narušenia hospodárskej súťaže bol nesprávne vymedzený na menovitú hodnotu akcií nadobudnutých v roku 1996, pretože za štátnu pomoc nebola označená táto transakcia, ale vzdanie sa, 20. novembra 1998, určitej a likvidnej pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF regiónom Valónsko, ktorú mal voči žalobkyni a ktorú žalobkyňa nikdy nespochybnila pred vnútroštátnymi súdmi.
- 195 Vzdáním sa takej pohľadávky v prospech súkromného podniku však Belgické kráľovstvo poskytlo pomoc vo výške 113 712 000 BEF z verejného sektora do súkromného sektora.
- 196 Rozsah narušenia sa teda musí posudzovať s ohľadom na skutočnosť, že región Valónsko mal voči žalobkyni určitú a likvidnú pohľadávkú vo výške 113 712 000 BEF, ktorú sa rozhodol nevymáhať.
- 197 Komisia teda v bode 111 napadnutého rozhodnutia vyžadovala, aby sa vo vzťahu ku vzdaniu sa pohľadávky v tejto výške pristúpilo k vymáhaniu pomoci „aby boli obnovené hospodárske podmienky, ktorým by podnik musel čeliť, pokiaľ by mu nebola nezlučiteľná pomoc poskytnutá“.
- 198 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého poskytnutá pomoc nevedla k narušeniu hospodárskej súťaže na trhu s textilom, keďže z bezplatného

nadobudnutia akcií na trhu so sklom automaticky nevyplývalo poskytnutie prevádzkovej výhody na trhu s textilom, stačí pripomenúť, že ako sa už rozhodlo v bode 184 tohto rozsudku, pomoc, ktorá bola žalobkyni poskytnutá, zostala v majetku skupiny Beaulieu a prejavila sa ako finančná výhoda na trhu s textilom, takže vzhľadom na to, že mohla posilniť postavenie podniku príjemcu pomoci v porovnaní s ostatnými podnikmi a umožniť mu zvýšiť jeho vývoz, nevyhnutne môže narušiť hospodársku súťaž na spoločnom trhu a ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi.

- 199 Komisii teda nemožno vytýkať, že porušila zásadu proporcionality, ako aj článok 14 nariadenia č. 659/1999 tým, že žiadala o vymáhanie hodnoty pomoci zodpovedajúcej vzdaniu sa pohľadávky vo výške 113 712 000 BEF.

- 200 Za týchto okolností je potrebné druhý žalobný dôvod zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady rovnosti zaobchádzania

- 201 Žalobkyňa, ktorá rozdeľuje tento žalobný dôvod na tri časti, vytýka Komisii, že porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, tak ako bola uvedená Súdnym dvorom v rozsudku z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i. (117/76 a 16/77, Zb. s. 1753), jednak tým, že použila dve rôzne metódy na určenie hodnoty akcií a podielov na zisku vlastnených v spoločnostiach Verlipack, ďalej tým, že uvedené ohodnotenie urobila v dvoch rôznych okamihoch, a nakoniec tým, že použila argument týkajúci sa konečného príjemcu štátnej pomoci dvoma odlišnými spôsobmi.

O prvej časti týkajúcej sa skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že používa dve rôzne metódy na určenie hodnoty akcií a podielov na zisku

— Tvrdenia účastníkov konania

- 202 Žalobkyňa vytýka Komisii, že uplatnila dve rôzne metódy na určenie hodnoty akcií a podielov na zisku vlastnených v spoločnostiach Verlipack, jednu založenú na ich emisnej cene (menovitej hodnote, teda 113 712 000 BEF, čo je cena, za ktorú ich bola žalobkyňa povinná kúpiť), druhú založenú na skutočnej hodnote akcií v okamihu ich postúpenia regiónu Valónsko, ktorá je podľa bodu 80 napadnutého rozhodnutia v konečnom dôsledku nulová.
- 203 V rámci týchto dvoch transakcií sa však región Valónsko a žalobkyňa ocitli v takmer rovnakej situácii: obidve postúpili portfólio cenných papierov v spoločnostiach Verlipack v okamihu, keď tieto spoločnosti čelili ekonomickým ťažkostiam, či už v decembri 1996, keď región Valónsko postúpil dotknuté akcie a podiely na zisku žalobkyni, alebo v novembri 1998, keď žalobkyňa postúpila tieto akcie regiónu Valónsko. V decembri 1996 totiž Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin zaznamenali veľmi výrazné straty.
- 204 Žalobkyňa sa preto pýta, či Komisia mala dôvody použiť dve rôzne metódy na určenie hodnoty portfólia cenných papierov v podstate v rovnakých spoločnostiach, síce v rôznom čase, ale za veľmi podobných finančných podmienok.

- 205 Žalobkyňa uvádza, že jediným odôvodnením poskytnutým Komisiou je kráľovské nariadenie z roku 1985. Podľa judikatúry uvedenej v bode 126 tohto rozsudku je však toto stanovisko príliš formálne, rigidné a obmedzujúce a neberie do úvahy faktický a ekonomický rámec prejednávanej veci. Región Valónsko totiž jednak viackrát zopakoval, že cena zaplatená žalobkyňou v roku 1996 bola nadmerná, jednak región Valónsko v roku 1997 zohľadnil voči Heye skutočnú hodnotu akcií.
- 206 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 207 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry diskriminácia spočíva predovšetkým v odlišnom zaobchádzaní s porovnateľnými situáciami, ktoré vedie k znevýhodneniu niektorých subjektov v porovnaní s inými, bez toho, aby bol tento rozdiel odôvodnený existenciou objektívnych odlišností určitého významu (rozsudky Súdneho dvora z 13. júla 1962, Klöckner-Werke a Hoesch/Vysoký úrad, 17/61 a 20/61, Zb. s. 615, 652; z 15. januára 1985, Finsider/Komisia, 250/83, Zb. s. 131, bod 8, a z 26. septembra 2002, Španielsko/Komisia, C-351/98, Zb. s. I-8031, bod 57; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. júla 1999, Wirtschaftsvereinigung Stahl/Komisia, T-106/96, Zb. s. II-2155, bod 103).
- 208 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobkyňa podľa dohody z 30. apríla 1985, ku ktorej pristúpila na základe dodatku z 18. novembra 1987, súhlasila s prevzatím práv a povinností vyplývajúcich z tejto dohody, ktorá vo svojom článku 10 presne stanovila podmienky, ktorým odkúpenie akcií kategórie B a podielov na zisku

kategórie I podliehalo, predovšetkým cenu. Táto dohoda okrem toho výslovne odkazuje na kráľovské nariadenie z roku 1985, ktoré stanovuje predovšetkým podmienky ceny ich odkúpenia.

- 209 Ako vyplýva z bodov 77 a 78 napadnutého rozhodnutia, cena stanovená dohodou z 18. decembra 1996 v súlade s kráľovským nariadením z roku 1985 zodpovedala 80 % hodnoty prioritných akcií bez hlasovacieho práva stanovenej v dohode z 30. apríla 1985. Touto transakciou mala žalobkyňa voči regiónu Valónsko určitý a likvidný dlh vo výške 113 712 000 BEF.
- 210 Naopak, keďže hodnota akcií, ktoré región Valónsko získal dodatkom z 20. novembra 1998 za pohľadávku vo výške 113 712 000 BEF, ako to vyplýva z bodov 73 až 76 a 80 napadnutého rozhodnutia, nebola nijako spojená s kráľovským nariadením z roku 1985, musela byť stanovená vo svetle takých skutočností, ktoré existovali ku dňu uvedeného dodatku. V samotnom čase dodatku z 20. novembra 1998 bol však Verlipack Holding II, ktorého akcie boli prevedené na región Valónsko, v platobnej neschopnosti, ktorá podľa rozsudku obchodného súdu v Monse z 31. mája 1999 nastala v júni 1998, a jeho majetok bol ohodnotený na 1 BEF. Tieto akcie, ktorých menovitá hodnota bola 100 miliónov BEF, teda nemali v čase dodatku z 20. novembra 1998 už žiadnu hodnotu, čo žalobkyňa napokon nespochybňuje. Komisia teda mohla posúdiť uvedený dodatok s ohľadom na skutočnú hodnotu dotknutých akcií.
- 211 Z toho vyplýva, že keďže situácie nie sú rovnaké, Komisia sa nedopustila žiadneho porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.
- 212 Tento záver nemôže byť vyvrátený tvrdením žalobkyne založeným na porovnaní jej situácie so situáciou Heye v rámci opčnej dohody z 9. apríla 1997 podpísanej medzi

Verlipack Holding I a regiónom Valónsko, ktorou sa dohodlo, že „cena za každú akciu [zodpovedá] hodnote vypočítanej vydelením čistého účtovného majetku... SA Verlipack Holding II... počtom akcií emitovaných touto spoločnosťou“.

213 Z tejto dohody totiž nevyplýva, že akcie vlastnené regiónom Valónsko v imaní Verlipack Holding II boli prioritnými akciami bez hlasovacieho práva v zmysle kráľovského nariadenia z roku 1985.

214 V každom prípade, aj keby boli akcie, ktoré boli predmetom uvedenej opčnej dohody, porovnateľné s akciami, ktoré boli predmetom postúpenia v rámci dohody z 18. decembra 1996, je potrebné konštatovať, ako správne tvrdila Komisia, že voči žalobkyni uplatnil diskriminačné zaobchádzanie región Valónsko a nie Komisia.

215 Prvú časť tretieho žalobného dôvodu je preto potrebné zamietnuť.

O druhej časti týkajúcej sa skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že ohodnocuje akcie a podiely na zisku v rôznych okamihoch

— Tvrdenia účastníkov konania

216 Podľa žalobkyně z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že akcie, ktoré boli predmetom plnenia namiesto platenia v decembri 1998, boli ohodnotené na

O BEF z dôvodu, že hodnota majetku Verlipack Holding II sa k 11. februáru 1999 znížila na 1 BEF. Komisia teda použila na účely stanovenia hodnoty akcií poskytnutých namiesto platenia regiónu Valónsko moment prijatia napadnutého rozhodnutia a zohľadnila neskorší vývoj dotknutej spoločnosti skupiny Verlipack až do okamihu vyhlásenia konkurzu. Naopak, čo sa týka hodnoty akcií kúpených v roku 1996, Komisia zohľadnila len ich menovitú hodnotu v okamihu ich nadobudnutia. V bode 107 napadnutého rozhodnutia Komisia teda nijako nezohľadňuje hospodársky a finančný vývoj dotknutých spoločností, ani rozhodnutie 2001/856, z ktorého vyplýva, že pred vstupom Heye sa finančná situácia Verlipack nezdala vôbec životaschopná. Komisia okrem toho neberie na vedomie dodatok z 20. novembra 1998, na základe ktorého pohľadávka regiónu Valónsko podľa občianskeho práva zanikla prevedením akcií Verlipack Holding II namiesto platenia. Rozlíšenie, ktoré Komisia takto urobila medzi týmito dvoma situáciami, vyplývajúce zo skutočnosti, že zohľadnila hospodársky a finančný vývoj skupiny Verlipack v prvej situácii a nie v druhej, nie je objektívne odôvodnené a predstavuje porušenie zásady rovnosti zaobchádzania.

217 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

218 Je potrebné konštatovať, že touto druhou časťou žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate opakuje tvrdenia, ktoré už uviedla v rámci prvej časti žalobného dôvodu týkajúcej sa hodnoty dotknutých akcií a podielov na zisku, takže sa odkazuje na body 207 až 211 tohto rozsudku.

219 V každom prípade je potrebné uviesť, že Komisia na účely určenia výšky pomoci poskytnutej žalobkyni dodatkom z 20. novembra 1998 oprávnene zohľadnila

skutočnosti, ktoré existovali v čase, keď región Valónsko prijal ako platbu za určitú a likvidnú pohľadávku vo výške 113 712 000 BEF prevod 9 704 akcií v spoločnosti Verlipack Holding II, ktoré v tom čase, teda 20. novembra 1998, nemali žiadnu hodnotu.

220 Druhú časť tretieho žalobného dôvodu je preto potrebné zamietnuť.

O tretej časti týkajúcej sa skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania použitím argumentu o konečnom príjemcovi pomoci dvoma rôznymi spôsobmi

— Tvrdenia účastníkov konania

221 Žalobkyňa uvádza, že ako vyplýva z bodov 109 a 110 rozhodnutia 2001/856, Heye sa nepovažuje za konečného príjemcu pomoci. Žalobkyňa rovnakým spôsobom tvrdí, že nemala byť považovaná za konečného príjemcu pomoci, pretože takmer okamžite (24. januára 1997) previedla portfólio cenných papierov nadobudnutých 18. decembra 1996 do Verlipack Holding I, ktorého kontrolu od 11. apríla 1997 zabezpečovala Heye. Žalobkyňa tak nemala z údajnej štátnej pomoci skutočný úžitok a jej situácia teda bola rovnaká ako situácia Heye v rozhodnutí 2001/856. Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že bez objektívneho dôvodu zaobchádzala s týmito dvoma spoločnosťami rozdielne.

222 Komisia navrhuje, aby sa táto časť žalobného dôvodu zamietla.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

223 Touto treťou časťou žalobkyňa znova spochybňuje, že bola príjemcom pomoci, a tvrdí, opierajúc sa o body 109 a 110 rozhodnutia 2001/856, že rovnako ako Heye nemohla použiť akcie a podiely na zisku nadobudnuté 18. decembra 1996 na iné účely, než na to, aby ich okamžite prostredníctvom Verlipack Holding I vložila do závodov Verlipack, takže z údajnej štátnej pomoci nemala úžitok.

224 Po prvé je potrebné pripomenúť, že — ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia — Komisia považovala za štátnu pomoc len vzdanie sa pohľadávky stanovené dodatkom z 20. novembra 1998, a že otázka kvalifikácie ako štátnej pomoci sa preto nemôže dotýkať transakcie, ktorej sa týka dohoda z 18. decembra 1996.

225 Po druhé je potrebné uviesť, že Komisia v bode 108 rozhodnutia 2001/856 konštatovala, že „doložky určenia týchto dvoch dohôd [teda pôžičky v dlhopisoch a pôžičky] výslovne stanovili, že Heye sa i) zaviazala rekapitalizovať závody v Ghline a v Jumete a ii) financovať investície do troch závodov Verlipack vrátane závodu v Mol (Flámsko)“. Z toho vyplýva, že Heye mala vďaka nadobudnutým zdrojom rekapitalizovať Verlipack.

- ²²⁶ Naopak, žiadna doložka tohto druhu neexistuje v dodatku z 20. novembra 1998, pričom žalobkyňa napokon netvrdí, že bola stanovená taká doložka o prevode zdrojov, ktoré dostala k dispozícii, takže jej situácia nie je porovnateľná so situáciou Heye. Žalobkyňa navyše vôbec netvrdila, že v dôsledku vzdania sa pohľadávky, ktorú mal región Valónsko, pristúpila k rekapitalizácii Verlipack vo výške pohľadávky, ktorej sa takto vzdal.
- ²²⁷ Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretej časti žalobného dôvodu nemožno vyhovieť a je potrebné zamietnuť tretí žalobný dôvod ako celok.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

Tvrdenia účastníkov konania

- ²²⁸ Žalobkyňa sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie obsahuje medzery v odôvodnení prinajmenšom v štyroch bodoch.
- ²²⁹ Po prvé, žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré sa Komisia opiera výlučne o menovitú hodnotu portfólia cenných papierov, ktoré žalobkyňa odkúpila, bez toho, aby zohľadnila zložitý faktický kontext tejto veci.

230 Po druhé, napadnuté rozhodnutie nevysvetľuje dôvody, pre ktoré sa Komisia opierala na jednej strane o dátum jeho prijatia, pokiaľ ide o hodnotu akcií poskytnutých namiesto platenia (ktorých hodnota sa odhaduje na 1 BEF), a na druhej strane o dátum núteného odkúpenia akcií žalobkyňou 18. decembra 1996, teda ich menovitú hodnotu. Napadnuté rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodňuje tento rozdiel.

231 Po tretie, napadnuté rozhodnutie neodôvodňuje rozdiel v zaobchádzaní medzi žalobkyňou a Heye v celej veci Verlipack. Tak ako Heye nebola považovaná za konečného príjemcu pomoci v rozhodnutí 2001/856, rovnako to malo platiť pre ňu v napadnutom rozhodnutí a nemala byť považovaná za podnik, ktorý mal skutočný úžitok z portfólia cenných papierov, ktoré síce nadobudol, ale nútene. Žalobkyňa mohla prípadne mať v prejednávanej veci finančnú výhodu len v čase, keď vlastnila tieto cenné papiere, teda v období medzi 18. decembrom 1996 a 11. aprílom 1997.

232 Nakoniec žalobkyňa tvrdí, odvolávajúc sa na to, čo je uvedené v bodoch 172 až 174 tohto rozsudku, že Komisia nevysvetlila dôvod, pre ktorý pomoc, za predpokladu, že žalobkyni bola poskytnutá, skreslila hospodársku súťaž a ovplyvnila obchod medzi členskými štátmi na trhu s textilom.

233 Komisia navrhuje, aby sa tento žalobný dôvod zamietol.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

234 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry predstavuje povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 253 ES podstatnú formálnu náležitosť, ktorú treba

odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa vzťahuje na materiálnu zákonnosť sporného aktu. Z tohto hľadiska musí byť odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES prispôbené povahe predmetného aktu a musí jasne a jednoznačne vyjadrovať úvahy inštitúcie, ktorá akt vydala, spôsobom, ktorý umožňuje zúčastneným osobám porozumieť dôvodom prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonávať svoje preskúmanie (rozsudky Súdneho dvora z 13. marca 1985, Holandsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek/Komisija, 296/82 a 318/82, Zb. s. 809, bod 19; Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 83 vyššie, body 63 a 67, a z 19. septembra 2002, Španielsko/Komisija, C-114/00, Zb. s. I-7657, bod 62; rozsudok Fleuren Compost/Komisija, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 119).

235 Táto požiadavka musí byť okrem toho posúdená v závislosti od okolností veci, najmä obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, aký môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka, na tom, aby dostali vysvetlenie. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie spĺňa požiadavky článku 253 ES, sa musí posudzovať nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na všetky právne pravidlá upravujúce predmetnú oblasť (pozri rozsudky Súdneho dvora Španielsko/Komisija, už citovaný v bode 234 vyššie, bod 63, a z 28. januára 2003, Nemecko/Komisija, C-334/99, Zb. s. I-1139, bod 58, a citovanú judikatúru).

236 Táto zásada pri uplatnení na kvalifikáciu opatrenia ako pomoci vyžaduje, aby sa uviedli dôvody, pre ktoré sa Komisia domnieva, že dotknuté opatrenie pomoci patrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 1998, Cityflyer Express/Komisija, T-16/96, Zb. s. II-757, bod 66).

237 Vzhľadom na túto judikatúru sa nezdá, že by si Komisia v prejednávanej veci nespĺnila povinnosť dostatočne odôvodniť napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o štyri výhrady vznesené žalobkyňou.

238 Pokiaľ ide najskôr o skutočnosť, že Komisia vychádza z menovitej hodnoty akcií kategórie B a podielov na zisku kategórie I, ktoré žalobkyňa odkúpila v roku 1996, stačí konštatovať, že ako vyplýva z bodov 150 až 156 tohto rozsudku, ktoré sa týkajú hodnoty dotknutých akcií a podielov na zisku, Komisia uviedla v bodoch 77 a 78 napadnutého rozhodnutia dôvody, pre ktoré vychádzala z takej hodnoty. Tieto dva body totiž znejú takto:

„Belgicko tvrdí, že cena 113 712 000 BEF stanovená v decembri 1996 za akcie bez hlasovacieho práva a podiely na zisku postúpené spoločnosťou Sowagep skupine Beaulieu nezodpovedala ich hodnote. V tomto prípade podľa Belgicka išlo o „cenu stanovenú kráľovským nariadením zo 7. mája 1985“. Podľa článku 3 tohto kráľovského nariadenia „nemôže byť“ kúpna cena prioritných akcií bez hlasovacieho práva „nižšia než 80 % emisnej ceny“. Cena 113 712 000 BEF za akcie a podiely na zisku odkúpené skupinou Beaulieu v decembri 1996 podľa Belgicka zodpovedala 80 % ich emisnej ceny.

Povinnosť stanoviť cenu zodpovedajúcu 80 % emisnej ceny je však povinnosťou stanovenou zákonom, ktorý sa ukladá bez rozdielu každému, kto chce kúpiť tento druh prioritných akcií.“

239 V rozsahu, v akom tvrdenie žalobkyne súvisí so skutočnosťou, že Komisia nedostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie, keďže neuvádza dôvody, pre ktoré vychádzala výlučne z menovitej hodnoty portfólia cenných papierov, ktoré žalobkyňa odkúpila v roku 1996, bez toho, aby zobrala do úvahy zložitejší kontext skutkových okolností tejto veci, teda údajné donútenie, je potrebné zamietnuť ho z dôvodov uvedených v bodoch 129 až 149 tohto rozsudku.

240 Z toho vyplýva, že Komisii nemožno vytýkať, že napadnuté rozhodnutie v tomto bode neodôvodnila.

241 Pokiaľ ide, po druhé, o skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí nie sú uvedené dôvody, pre ktoré vychádza z okamihu svojho prijatia, pokiaľ ide o hodnotu akcií poskytnutých namiesto platenia regiónu Valónsko v roku 1998, a z okamihu núteného odkúpenia dotknutých akcií a podielov na zisku žalobkyňou 18. decembra 1996, stačí konštatovať, že ako vyplýva z analýzy vykonanej v bodoch 207 až 211 a 218 až 220 tohto rozsudku, Komisia v bodoch 77 až 79 napadnutého rozhodnutia dostatočne odôvodnila dôvody, pre ktoré pohľadávka regiónu Valónsko voči žalobkyni v decembri 1996 dosiahla výšku 113 712 000 BEF. To isté platí, pokiaľ ide hodnotu akcií Verlipack Holding II, keďže Komisia v bodoch 73 až 76 a 80 napadnutého rozhodnutia vysvetľuje dôvody, pre ktoré tieto akcie nemali v novembri 1998 žiadnu hodnotu.

242 Okrem toho, pokiaľ žalobkyňa týmto tvrdením spochybňuje dôvodnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tým, že sa odvoláva na donútenie, ktorému bola údajne vystavená, je potrebné ho zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 129 až 149 tohto rozsudku.

243 Pokiaľ ide, po tretie, o údajnú absenciu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týkajúcu sa rozdielu v zaobchádzaní medzi žalobkyňou a Heye z dôvodu, že žalobkyňa bola na rozdiel od Heye považovaná za podnik, ktorý bol príjemcom pomoci, je potrebné uviesť, že Komisia predovšetkým v bodoch 73, 80 a 91 uviedla dôvody, pre ktoré mala byť žalobkyňa považovaná za podnik, ktorý bol príjemcom dotknutej pomoci.

244 Okrem toho, pokiaľ ide o štátnu pomoc, ktorá je predmetom rozhodnutia 2001/856, situácia bola odlišná. Ako totiž vyplýva z bodov 225 a 226 tohto rozsudku, Komisia v bode 108 posledného uvedeného rozhodnutia konštatovala, že pomoc mala slúžiť na rekapitalizáciu závodov v Ghlin a v Jumet, takže Heye nebola konečným príjemcom pomoci.

245 Žalobkyňa preto nemôže vytýkať Komisii absenciu odôvodnenia spočívajúcu v údajnom rozdieli v zaobchádzaní medzi žalobkyňou a Heye.

246 Pokiaľ nakoniec ide o výhradu, podľa ktorej Komisia nevysvetlila dôvod, pre ktorý, za predpokladu, že pomoc bola poskytnutá žalobkyni, táto pomoc skreslila hospodársku súťaž a ovplyvnila obchod medzi členskými štátmi, je potrebné konštatovať, že ako vyplýva z bodov 176 až 184 tohto rozsudku, Komisia predovšetkým v bodoch 70 až 72 napadnutého rozhodnutia dostatočne jasne uviedla skutočnosti a právne úvahy, ktoré mali v celkovej štruktúre rozhodnutia v tomto ohľade podstatný význam, čím žalobkyni a súdu Spoločenstva umožnila spoznať dôvody, pre ktoré Komisia prišla k záveru, že sporná transakcia spôsobila narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnila obchod v rámci Únie (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a spolková krajina Severné Porýnie-Vestfálsko/Komisia, T-228/99 a T-233/99, Zb. s. II-435, body 292 až 294).

247 Z toho vyplýva, že štvrtý žalobný dôvod je potrebné zamietnuť.

O návrhu žalobkyne na predloženie dokumentov

248 Žalobkyňa navrhuje pre prípad, že by Komisia zotrvala na svojom stanovisku, pokiaľ ide o hodnotu akcií v roku 1996, aby predložila hodnotiacu správu na podporu svojho stanoviska.

- ²⁴⁹ Ako vyplýva z vyššie uvedených úvah, Súd prvého stupňa mohol prakticky rozhodnúť o žalobe na základe návrhov, dôvodov a tvrdení uvedených v priebehu konania a s ohľadom na dokumenty predložené účastníkmi konania (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2001, E/Komisía, T-152/00, Zb. VS s. I-A-179 a II-813, bod 86, a zo 6. júla 2004, Huygens/Komisía, T-281/01, Zb. VS s. I-A-203 a II-903, bod 145).
- ²⁵⁰ Je preto potrebné zamietnuť návrh žalobkyne, aby sa Komisii nariadilo predložiť iné dokumenty, než tie, ktoré už boli predložené na žiadosť Súdu prvého stupňa (pozri v tomto zmysle rozsudky E/Komisía, už citovaný v bode 249 vyššie, bod 87, a Huygens/Komisía, už citovaný v bode 249 vyššie, bod 146).

O trovách

- ²⁵¹ Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa je účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamietla.

2. Žalobkyňa je povinná nahradiť trovy konania.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. novembra 2006.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

M. Vilaras